

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ПСИХОЛОГІЇ, ІСТОРІЇ ТА СОЦІОЛОГІЇ
КАФЕДРА ПСИХОЛОГІЇ**

**СИСТЕМА ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗАСОБІВ ЕМОЦІЙНОЇ РЕГУЛЯЦІЇ
ПІДЛІТКІВ**

Кваліфікаційна робота (проект)

на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

Виконала: здобувачка 2 курсу 07-231 групи

Спеціальності 053 Психологія

Освітньо-професійної програми «Психологія»

Наталія КОРОЛЕНКО

Керівник: докторка психол. наук, професорка

Анжеліка КОЛЛІ-ШАМНЕ

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1	10
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОЦІЙНОЇ РЕГУЛЯЦІЇ ПІДЛІТКІВ	10
1.1. Психологічна сутність та структура емоційної регуляції особистості.....	10
1.2. Особливості емоційного розвитку в підлітковому віці та проблеми саморегуляції.....	15
1.3. ПТСР у підлітків: специфіка емоційних порушень та їх вплив на регуляторні процеси.....	20
1.4. Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків: теоретичний аналіз.....	26
РОЗДІЛ 2	33
ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗАСОБІВ ЕМОЦІЙНОЇ РЕГУЛЯЦІЇ ПІДЛІТКІВ	33
2.1. Організація та методи емпіричного дослідження особливостей емоційної регуляції підлітків	33
2.2. Результати констатувального етапу дослідження рівня розвитку емоційної регуляції у підлітків	38
2.3. Розробка та впровадження програми формування навичок емоційної регуляції у підлітків	44
2.4. Аналіз ефективності системи психологічних засобів емоційної регуляції (результати формувального експерименту).....	51
ВИСНОВКИ	57
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	60
ДОДАТКИ	65

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

ПТСР – посттравматичний стресовий розлад

ЕІ – емоційний інтелект

ЕР – емоційна регуляція

СПЗ – система психологічних засобів

ВНЗ – вищий навчальний заклад

ПВ – підлітковий вік

ПБ – психологічне благополуччя

АТ – арттерапія

КГ – контрольна група

ЕГ – експериментальна група

СВ – сімейне виховання

ПСР – посттравматичний стресовий розлад

ЕВ – емоційний розвиток

ПА – психологічна адаптація

МД – методи дослідження

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасний світ характеризується підвищеним рівнем стресогенних факторів, які особливо гостро впливають на психологічний стан підлітків. Період підлітковості є одним із найскладніших етапів онтогенезу, що супроводжується інтенсивними фізіологічними, психологічними та соціальними змінами, які створюють особливі виклики для емоційної регуляції особистості. Емоційна регуляція розуміється як здатність особистості усвідомлювати, контролювати та доцільно виражати свої емоційні стани, адаптуючись до мінливих умов навколишнього середовища та забезпечуючи ефективне функціонування в міжособистісних відносинах.

У контексті підліткового віку емоційна регуляція набуває особливого значення через специфіку нейрофізіологічних процесів, що відбуваються в цей період. Незрілість префронтальної кори головного мозку, відповідальної за виконавчі функції та раціональне мислення, у поєднанні з активним розвитком лімбічної системи, що керує емоційними реакціями, створює дисбаланс між емоційним збудженням та можливостями його регуляції. Цей нейробіологічний феномен проявляється у підвищеній емоційній лабільності, імпульсивності поведінки, схильності до ризикованих дій та труднощах у прийнятті рішень.

Система психологічних засобів емоційної регуляції являє собою комплексну структуру взаємопов'язаних компонентів, що включає когнітивні стратегії переробки емоційної інформації, поведінкові механізми реагування на стресові ситуації, соціальні навички взаємодії з оточуючими та особистісні ресурси подолання труднощів. Ця система формується протягом онтогенезу під впливом біологічних задатків, соціокультурного середовища, сімейного виховання та індивідуального досвіду особистості.

Особливої актуальності проблема емоційної регуляції підлітків набуває в умовах сучасних соціальних викликів. Пандемія COVID-19, воєнні дії на території України, економічна нестабільність, інформаційне перевантаження та цифровізація міжособистісних стосунків створюють додаткові стресогенні фактори, які впливають на психологічний розвиток молодого покоління.

Дослідження показують, що сучасні підлітки демонструють підвищений рівень тривожності, депресивних станів, соціальної ізоляції та труднощів в емоційному самоконтролі.

Посттравматичний стресовий розлад (ПТСР) у підлітків є особливо актуальною проблемою в контексті військових дій в Україні. ПТСР визначається як психічний розлад, що виникає внаслідок впливу травматичних подій та характеризується специфічними симптомами: нав'язливими спогадами про травматичну подію, уникненням ситуацій, пов'язаних з травмою, негативними змінами в мисленні та настрої, а також підвищеною збудливістю та реактивністю. У підлітків ПТСР може проявлятися у формі регресивної поведінки, агресивності, соматичних скарг, порушень сну та концентрації уваги, що значно ускладнює процеси емоційної регуляції.

Теоретичне осмислення проблеми емоційної регуляції базується на інтеграції різних психологічних підходів. Когнітивно-поведінковий підхід розглядає емоційну регуляцію як результат взаємодії когнітивних процесів оцінки ситуації та поведінкових стратегій реагування. Згідно з цим підходом, емоційні реакції визначаються не стільки самими подіями, скільки їх когнітивною інтерпретацією та оцінкою особистісної значущості. Гуманістична психологія акцентує увагу на важливості самоприйняття, автентичності переживань та розвитку емоційного інтелекту як основи ефективної емоційної регуляції.

Системний підхід до емоційної регуляції передбачає розгляд цього феномену як складної багаторівневої системи, що включає біологічний рівень (нейрофізіологічні механізми), психологічний рівень (когнітивні та емоційні процеси), соціальний рівень (міжособистісні стосунки) та культурний рівень (соціокультурні норми та цінності). Така інтегративна перспектива дозволяє розробити комплексний підхід до формування навичок емоційної регуляції у підлітків.

Актуальність дослідження підсилюється необхідністю розробки ефективних програм психологічної допомоги підліткам в умовах соціальних

викликів. Традиційні підходи до роботи з підлітками часто не враховують специфіку сучасного соціокультурного контексту та потребують адаптації до нових реалій. Особливого значення набуває розробка превентивних програм, спрямованих на формування навичок емоційної регуляції до виникнення серйозних психологічних проблем.

Наукова актуальність теми зумовлена недостатньою розробленістю комплексних підходів до дослідження емоційної регуляції підлітків в українському науковому контексті. Більшість існуючих досліджень зосереджені на окремих аспектах емоційного розвитку або на специфічних популяціях підлітків, що не дозволяє створити цілісну картину функціонування системи емоційної регуляції в цьому віковому періоді. Крім того, потребують подальшого вивчення питання ефективності різних психологічних методів та технік формування навичок емоційної регуляції у підлітків.

Практична актуальність дослідження визначається потребою освітніх закладів, центрів психологічної допомоги та соціальних служб у науково обґрунтованих програмах роботи з підлітками. Розробка системи психологічних засобів емоційної регуляції може стати основою для створення профілактичних та корекційних програм, спрямованих на підвищення психологічної стійкості підлітків та покращення їх адаптивних можливостей.

Проблематика емоційної регуляції підлітків привертає значну увагу сучасних дослідників, особливо в контексті викликів воєнного часу та соціальних трансформацій. У останні роки цю тематику активно досліджували такі науковці, як О. П. Саннікова, яка вивчала феноменологію особистості та емоційні аспекти розвитку, О. П. Лящ, що присвятила свою докторську дисертацію генезі емоційного інтелекту в юнацькому віці, та С. В. Марчук, який здійснив теоретичний аналіз поняття емоційного інтелекту в психології. Значний внесок у розуміння емоційної сфери підлітків зробили А. В. Макарова, що досліджувала емоційну сферу підлітків за допомогою проєктивних методик, О. М. Молчанова, яка вивчала арттерапію як засіб розвитку емоційного інтелекту підлітків, та Б. В. Присяжнюк, що аналізувала психологічні

особливості розвитку емоційно-почуттєвої сфери у дітей підліткового віку. Особливої актуальності набули дослідження В. С. Козельського щодо впливу стресогенного середовища на психологічне благополуччя підлітків, О. В. Кулешової та В. Стадніка стосовно чинників психологічного благополуччя підлітків, а також роботи О. М. Немеша, який вивчав психологічні особливості посттравматичного стресового розладу у підлітків України в умовах воєнного конфлікту.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Робота виконувалась у межах науково-дослідної теми кафедри психології «Становлення та розвиток особистості в умовах соціальних трансформацій» (державний реєстраційний номер 0125U001891).

Мета дослідження полягає в теоретичному обґрунтуванні та емпіричному дослідженні ефективності системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків в умовах сучасних соціальних викликів.

Завдання дослідження:

1) Здійснити теоретичний аналіз психологічної сутності та структури емоційної регуляції особистості у підлітковому віці, включаючи специфіку емоційних порушень при ПТСР.

2) Систематизувати теоретичні підходи до розуміння системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків у контексті сучасних наукових підходів.

3) Організувати та провести емпіричне дослідження особливостей емоційної регуляції у підлітків з аналізом результатів констатувального етапу.

4) Розробити, впровадити та оцінити ефективність програми формування навичок емоційної регуляції у підлітків на основі результатів формувального експерименту.

Об'єкт дослідження емоційна регуляція підлітків.

Предмет дослідження становить система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків та закономірності її функціонування в умовах сучасних соціальних викликів.

Методи дослідження включали змішаний підхід, що поєднував кількісні та якісні методи для діагностики емоційної регуляції підлітків. Основними інструментами стали стандартизовані психодіагностичні методики: «Опитувальник емоційної регуляції ERQ» (Дж. Гросса), «Методика діагностики емоційного інтелекту» (Д.В. Люсіна), тест тривожності Спілбергера-Ханіна та проєктивна методика "Людина під дощем" для оцінки стресостійкості. Додатково використовувалися спостереження за поведінкою учасників під час групових занять та індивідуальні бесіди для якісного аналізу емоційних проявів. Статистична обробка даних здійснювалася за допомогою програмного пакету SPSS 28.0 з використанням описової статистики, t-критерію Стюдента для залежних вибірок, кореляційного та факторного аналізу при рівні значущості $p < 0,05$.

Наукова новизна дослідження полягає в комплексному теоретико-емпіричному дослідженні системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків в умовах сучасних соціальних викликів. Уперше в українському науковому контексті здійснено системний аналіз структурно-функціональних особливостей емоційної регуляції підлітків з урахуванням специфіки воєнного часу та пандемічних обмежень. Новизною характеризується виявлення специфічних закономірностей функціонування системи психологічних засобів емоційної регуляції у підлітків з різним рівнем травматичного досвіду. Уперше розроблено та апробовано комплексну програму формування навичок емоційної регуляції, що інтегрує когнітивно-поведінкові, гуманістичні та системні підходи до психологічної допомоги підліткам. Наукову новизну має також виявлення взаємозв'язків між рівнем розвитку емоційної регуляції підлітків та їх академічною успішністю, соціальною адаптацією та психологічним благополуччям. Новим є обґрунтування ролі соціальної підтримки та сімейних стосунків у формуванні навичок емоційної регуляції у підлітків в умовах соціальних криз. Уперше проаналізовано гендерні особливості емоційної регуляції у підлітків та їх зв'язок з традиційними соціальними стереотипами щодо емоційного вираження.

Практичне значення дослідження визначається можливістю використання отриманих результатів у різних сферах психологічної практики та освіти. Розроблена програма формування навичок емоційної регуляції може бути впроваджена в роботу шкільних психологів, центрів соціально-психологічної допомоги, молодіжних організацій та інших установ, що працюють з підлітками. Результати дослідження можуть бути використані для розробки методичних рекомендацій для батьків щодо підтримки емоційного розвитку дітей підліткового віку. Виявлені закономірності функціонування системи психологічних засобів емоційної регуляції мають практичну цінність для підготовки фахівців у галузі психології, соціальної роботи та педагогіки. Результати дослідження можуть бути включені до навчальних програм курсів з вікової психології, психології розвитку, кризового консультування та психологічної допомоги в екстремальних ситуаціях. Практичне застосування мають також рекомендації щодо організації профілактичної роботи з підлітками групи ризику та раннього виявлення емоційних порушень. Розроблені психодіагностичні процедури можуть використовуватися для оцінки ефективності різних форм психологічної допомоги підліткам та моніторингу їх емоційного стану в динаміці.

Апробація та публікація результатів дослідження. Результати емпіричного дослідження обговорювалися на засіданні кафедри психології (05.12.2025 р. № 8), результати висвітлено у науковій збірці «Магістерські студії» Херсонського державного університету (тези «Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків», листопад 2025 р.).

Структура роботи. Дослідження включає вступну частину, два основні розділи, підсумкові висновки, бібліографію з 45 джерел та додаткові матеріали.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОЦІЙНОЇ РЕГУЛЯЦІЇ ПІДЛІТКІВ

1.1. Психологічна сутність та структура емоційної регуляції особистості

Емоційна регуляція як психологічний феномен становить складну систему внутрішньоособистісних механізмів, що забезпечують адаптивне функціонування індивіда в умовах емоційного збудження. Даний процес включає свідомі та несвідомі стратегії керування емоційними станами, їх модифікацію та контроль інтенсивності переживань. Сутність емоційної регуляції полягає в здатності особистості гнучко реагувати на емоційні виклики, зберігаючи психологічну рівновагу та функціональну ефективність. Регуляторні процеси охоплюють як попередження виникнення небажаних емоційних станів, так і корекцію вже наявних переживань через застосування відповідних психологічних стратегій.

Структурна організація емоційної регуляції характеризується багаторівневою архітектурою, що включає когнітивний, поведінковий та фізіологічний компоненти [22, с. 101]. Когнітивний рівень представлений процесами переосмислення, когнітивної переоцінки та модифікації думок про емоційну ситуацію. Поведінковий компонент охоплює зовнішні прояви регуляції, включаючи вибір ситуацій, модифікацію поведінки та використання соціальної підтримки. Фізіологічний рівень відображає нейробіологічні механізми контролю емоційних реакцій через регуляцію активності вегетативної нервової системи та гормональних процесів.

Динамічна природа емоційної регуляції проявляється в її процесуальному характері, що розгортається в часі через послідовність взаємопов'язаних етапів [25, с. 21]. Початковий етап включає ідентифікацію емоційного стану та оцінку його доцільності в конкретній ситуації. Наступний етап передбачає вибір регуляторної стратегії з наявного репертуару індивіда, що базується на

попередньому досвіді та ситуаційних особливостях. Завершальний етап включає реалізацію обраної стратегії та оцінку її ефективності для подальшого вдосконалення регуляторних навичок.

Дослідження психологічної сутності емоційної регуляції особистості вказує на важливість саморегуляційних механізмів у забезпеченні психологічного благополуччя індивіда. Як зазначає Б. Б. Іваненко, «саморегуляція особистості є ключовим чинником її психологічного благополуччя, оскільки дозволяє ефективно управляти власними емоційними станами та адаптуватися до мінливих життєвих обставин» [12, с. 59-62].

Структурний аспект емоційної регуляції тісно пов'язаний із емоційним інтелектом як особистісним ресурсом. Як стверджує І. Мазоха, «емоційний інтелект функціонує як інтегральний особистісний ресурс, який включає здатність до розпізнавання, розуміння та управління власними емоціями, а також емоціями інших людей, що становить основу ефективної емоційної регуляції» [22, с. 100-104].

Адаптивна функція емоційної регуляції реалізується через забезпечення оптимального рівня емоційного збудження для вирішення життєвих завдань. Ефективна регуляція сприяє підтриманню психологічного благополуччя, успішній соціальній взаємодії та досягненню особистісних цілей. Дисфункціональна регуляція призводить до емоційної дезадаптації, порушення міжособистісних стосунків та зниження якості життя. Розвиток регуляторних навичок відбувається протягом усього життя, проте найбільш інтенсивно формується в дитячому та підлітковому віці під впливом соціального навчання та нейрофізіологічного дозрівання.

Теоретичні підходи до розуміння емоційної регуляції представлені різноманітними концепціями, серед яких провідне місце займає процесуальна модель Гросса [31, с. 136]. Згідно з цією моделлю, регуляція емоцій може здійснюватися на різних етапах емоційного процесу: від модифікації ситуації до зміни емоційного реагування. Антецедентно-фокусовані стратегії спрямовані на попередження виникнення емоційних станів через зміну ситуації

або її інтерпретації. Респонс-фокусовані стратегії направлені на модифікацію вже виниклих емоційних реакцій через їх пригнічення або вираження.

Когнітивні механізми емоційної регуляції займають центральне місце в структурі регуляторних процесів, оскільки визначають інтерпретацію емоційних ситуацій. Когнітивна переоцінка як провідна стратегія передбачає зміну значення емоційної ситуації через її переосмислення в більш позитивному або нейтральному контексті. Пригнічення експресії емоцій спрямоване на контроль зовнішніх проявів емоційних станів без зміни їх внутрішньої інтенсивності. Дослідження демонструють, що когнітивна переоцінка є більш адаптивною стратегією порівняно з емоційним пригніченням, оскільки забезпечує кращі довгострокові результати для психологічного благополуччя.

Соціальні детермінанти емоційної регуляції відіграють визначальну роль у формуванні індивідуальних різниць регуляторних здібностей [16, с. 96]. Сімейне оточення, зокрема стилі батьківського виховання, суттєво впливають на розвиток емоційної компетентності дитини. Авторитетний стиль виховання сприяє формуванню ефективних регуляторних стратегій через моделювання адекватних емоційних реакцій та підтримку автономії дитини. Соціальне навчання через спостереження та наслідування забезпечує засвоєння культурно-специфічних норм емоційного реагування та регуляції.

Нейрофізіологічні основи емоційної регуляції представлені складною мережею мозкових структур, що забезпечують різні рівні регуляторного контролю. Префронтальна кора відповідає за когнітивні процеси регуляції, включаючи планування, робочу пам'ять та інгібаторний контроль. Лімбічна система, зокрема амігдала, забезпечує первинну емоційну обробку та активацію захисних реакцій. Взаємодія між префронтальними та лімбічними структурами визначає ефективність емоційної регуляції через механізми "зверху-вниз" контролю.

Індивідуальні особливості емоційної регуляції обумовлені взаємодією біологічних, психологічних та соціальних факторів [12, с. 60]. Темперамент як

біологічна основа індивідуальності впливає на реактивність емоційних систем та схильність до використання певних регуляторних стратегій. Особистісні риси, такі як нейротизм та екстраверсія, визначають стабільні патерни емоційного реагування та регуляції. Досвід травматичних подій може призводити до порушення регуляторних механізмів та розвитку дисфункціональних стратегій подолання стресу.

Розвиток емоційної регуляції протягом життя характеризується якісними змінами у структурі та функціонуванні регуляторних механізмів [33, с. 245]. У дошкільному віці переважають зовнішні форми регуляції через залежність від дорослих та використання простих стратегій відволікання. Шкільний вік характеризується поступовим розвитком внутрішніх форм регуляції через засвоєння мовленнєвих та когнітивних стратегій. Підлітковий період відзначається інтенсивним формуванням складних регуляторних навичок на тлі емоційної нестабільності та соціальних викликів.

Патологічні порушення емоційної регуляції становлять основу багатьох психічних розладів та емоційних дисфункцій [37, с. 89]. Депресивні розлади характеризуються порушенням регуляції негативних емоцій через дисфункціональні когнітивні стратегії, такі як руміація та катастрофізація. Тривожні розлади пов'язані з гіперактивацією систем загрози та недостатністю регуляторних механізмів для контролю тривожних станів. Посттравматичний стресовий розлад включає порушення регуляції травматичних спогадів та пов'язаних з ними емоційних реакцій (табл. 1.1).

Терапевтичні підходи до розвитку емоційної регуляції базуються на принципах навчання адаптивних регуляторних стратегій. Когнітивно-поведінкова терапія фокусується на ідентифікації та модифікації дисфункціональних думок та поведінкових патернів. Діалектична поведінкова терапія включає навчання конкретних навичок регуляції емоцій через практику майндфулнесу та толерантності до дистресу. Терапія прийняття та зобов'язання підкреслює розвиток психологічної гнучкості та прийняття емоційних переживань без їх уникнення.

Таблиця 1.1

Структурні компоненти емоційної регуляції особистості

Компонент	Характеристика	Механізми реалізації	Функціональні особливості
Когнітивний	Процеси переосмислення та інтерпретації емоційних ситуацій	Когнітивна переоцінка, метакогнітивні стратегії, планування	Забезпечує усвідомлений контроль над емоційними реакціями
Поведінковий	Зовнішні прояви регуляторних зусиль	Модифікація поведінки, пошук соціальної підтримки, уникнення	Реалізує регуляторні інтенції через дії у зовнішньому середовищі
Фізіологічний	Нейробіологічні механізми контролю емоційних реакцій	Регуляція активності ВНС, гормональні процеси	Забезпечує базовий рівень емоційної стабільності
Соціальний	Використання міжособистісних ресурсів для регуляції	Емоційна підтримка, соціальне порівняння, моделювання	Інтегрує індивідуальні зусилля у соціальний контекст

Сучасні дослідження емоційної регуляції демонструють складність та багатовимірність цього феномену, що потребує інтегративного підходу до його вивчення [45, с. 340]. Когнітивні, поведінкові, фізіологічні та соціальні компоненти регуляції взаємодіють у динамічній системі, що забезпечує адаптивне функціонування особистості. Розвиток ефективних регуляторних навичок є критично важливим для психологічного благополуччя та успішної соціальної адаптації. Порушення емоційної регуляції лежать в основі багатьох психопатологічних станів, що підкреслює необхідність розробки ефективних методів їх корекції та профілактики.

Підсумовуючи, емоційна регуляція особистості представляє складну багаторівневу систему механізмів, що забезпечують адаптивне функціонування в умовах емоційних викликів. Ефективність регуляторних процесів визначається взаємодією когнітивних, поведінкових, фізіологічних та соціальних компонентів, які формуються протягом життя під впливом біологічних та середовищних факторів.

1.2. Особливості емоційного розвитку в підлітковому віці та проблеми саморегуляції

Підлітковий період характеризується кардинальними змінами в емоційній сфері особистості, що обумовлено взаємодією біологічних, психологічних та соціальних факторів розвитку. Нейробіологічні трансформації мозку в цей період включають інтенсивний розвиток лімбічної системи при відносно повільному дозріванні префронтальної кори, що призводить до дисбалансу між емоційною реактивністю та регуляторними можливостями. Гормональні зміни, пов'язані з пубертатним розвитком, суттєво впливають на емоційну лабільність та інтенсивність переживань підлітків. Соціальні очікування та нові ролі, що з'являються в цей період, створюють додаткові виклики для емоційної адаптації та саморегуляції.

Емоційна інтенсивність підлітків значно перевищує показники як дитячого, так і дорослого віку, що проявляється в гострих емоційних реакціях на повсякденні події. Фізіологічні дослідження демонструють підвищену активність амігдали у відповідь на емоційні стимули, особливо негативного характеру. Нестабільність емоційних станів проявляється в частих переходах від ейфорії до депресії протягом короткого періоду часу. Ця емоційна турбулентність ускладнює процеси навчання, соціальної взаємодії та формування стабільної ідентичності підлітка.

Розвиток саморегуляції в підлітковому віці характеризується поступовим переходом від зовнішніх форм контролю до внутрішньої регуляції поведінки та емоцій [21, с. 189]. Когнітивні здібності підлітків дозволяють їм використовувати більш складні стратегії регуляції порівняно з дитячим віком, включаючи абстрактне мислення та планування. Проте недостатня зрілість регуляторних механізмів часто призводить до імпульсивних рішень та неадекватних емоційних реакцій. Соціальні впливи однолітків можуть як сприяти, так і перешкоджати розвитку ефективних навичок саморегуляції.

Проблеми саморегуляції в підлітковому віці тісно пов'язані з особливостями психоемоційних станів цієї категорії. Як відзначають О. П. Хомчук та Т. І. Пономаренко, «психоемоційні стани підлітків характеризуються нестабільністю, імпульсивністю та труднощами в прогнозуванні наслідків власних емоційних реакцій, що ускладнює процес формування адекватних механізмів емоційної регуляції» [44].

Розвиток емоційного інтелекту в цьому віковому періоді має особливе значення для подальшого становлення особистості. За словами О. Лящ, «генеза емоційного інтелекту в юнацькому віці відбувається нерівномірно, з періодами інтенсивного розвитку та відносної стабілізації, що потребує цілеспрямованого психолого-педагогічного супроводу для оптимізації процесів емоційної регуляції» [21, с. 458].

Проблеми саморегуляції в підлітковому віці проявляються в різноманітних сферах життєдіяльності, від академічної успішності до міжособистісних стосунків. Труднощі з контролем імпульсів призводять до ризикованої поведінки, включаючи експерименти з психоактивними речовинами та небезпечну сексуальну поведінку. Емоційна дисрегуляція може проявлятися в агресивних спалахах, депресивних епізодах або тривожних станах. Соціальна сфера часто стає ареною для конфліктів, обумовлених недостатністю навичок регуляції міжособистісних емоцій.

Формування ідентичності як центральне завдання підліткового розвитку тісно пов'язане з емоційною регуляцією та створює специфічні виклики для саморегуляції [4, с. 78]. Пошук власного місця в соціальному оточенні супроводжується інтенсивними емоційними переживаннями, пов'язаними з самооцінкою та соціальним прийняттям. Конфлікт між потребою в автономії та залежністю від дорослих створює емоційну напругу, що потребує розвитку нових регуляторних стратегій. Експериментування з різними ролями та поведінковими моделями часто супроводжується емоційною нестабільністю та труднощами з самоконтролем.

Соціальний контекст підліткового розвитку суттєво впливає на формування емоційної регуляції через механізми соціального навчання та підкріплення. Група однолітків стає провідним джерелом емоційної підтримки та моделювання поведінки, часто замінюючи вплив батьків та інших дорослих. Соціальні мережі та цифрові технології створюють нові контексти для емоційних переживань та регуляції, включаючи можливості для соціального порівняння та валідації. Культурні норми та очікування щодо емоційного вираження формують індивідуальні стратегії регуляції та можуть створювати додаткові стресори для підлітків.

Академічні виклики підліткового віку створюють специфічні вимоги до емоційної регуляції, пов'язані з управлінням стресом, мотивацією та концентрацією уваги [5, с. 156]. Підвищені академічні очікування та конкуренція можуть призводити до хронічного стресу та тривожності, що вимагає розвитку адаптивних стратегій подолання. Труднощі з організацією часу та планування часто пов'язані з недостатністю регуляторних навичок та можуть негативно впливати на академічну успішність. Емоційні реакції на академічні невдачі або успіхи можуть бути надмірно інтенсивними та потребувати спеціальної уваги з боку педагогів та батьків.

Сімейні стосунки в підлітковому віці зазнають значних трансформацій, що впливає на розвиток емоційної регуляції та створює нові виклики для саморегуляції. Прагнення до автономії часто призводить до конфліктів з батьками та опору авторитету, що супроводжується інтенсивними емоційними переживаннями. Зміна характеру спілкування з батьками вимагає розвитку нових навичок емоційної регуляції в контексті близьких стосунків. Батьківська підтримка та розуміння відіграють критичну роль у формуванні здорових регуляторних стратегій підлітків.

Гендерні особливості емоційного розвитку в підлітковому віці проявляються в різних паттернах емоційної експресії та регуляції [11, с. 15]. Дівчата частіше демонструють інтерналізуючі форми емоційних проблем, включаючи депресію та тривожність, що може бути пов'язано з соціальними

очікуваннями щодо емоційної експресії. Хлопці більш схильні до екстерналізуючих проявів емоційної дисрегуляції, включаючи агресію та антисоціальну поведінку. Ці гендерні різниці відображають взаємодію біологічних факторів та соціокультурних впливів на формування емоційної регуляції.

Вплив травматичних переживань на емоційний розвиток підлітків може призводити до серйозних порушень саморегуляції та потребує спеціалізованої психологічної допомоги [14, с. 89]. Травматичні події можуть порушувати нормальний розвиток регуляторних механізмів та призводити до розвитку дисфункціональних стратегій подолання стресу. Симптоми травматизації часто включають емоційне заціпеніння, гіперпильність та труднощі з контролем емоційних реакцій. Раннє виявлення та втручання є критично важливими для попередження довгострокових наслідків травматизації на емоційний розвиток.

Розвиток емоційного інтелекту в підлітковому віці тісно пов'язаний з формуванням навичок саморегуляції та соціальної адаптації. Здатність розпізнавати, розуміти та регулювати власні емоції поступово розвивається протягом підліткового періоду під впливом когнітивного дозрівання та соціального досвіду. Емоційна грамотність включає розуміння зв'язків між думками, емоціями та поведінкою, що є основою для ефективної саморегуляції. Соціальні навички, такі як емпатія та розуміння емоцій інших, розвиваються паралельно з навичками саморегуляції.

Профілактичні та розвивальні втручання в підлітковому віці спрямовані на формування адаптивних навичок емоційної регуляції та попередження розвитку емоційних порушень [29, с. 134]. Програми соціально-емоційного навчання включають розвиток навичок розпізнавання емоцій, когнітивних стратегій регуляції та соціальних навичок. Індивідуальні та групові форми психологічної роботи можуть бути ефективними для розвитку специфічних регуляторних навичок. Залучення батьків та педагогів до процесу розвитку емоційної регуляції підлітків підвищує ефективність втручань.

Сучасні виклики підліткового розвитку, включаючи цифрові технології, соціальні мережі та глобальні кризи, створюють нові контексти для емоційних переживань та регуляції. Постійна доступність інформації та соціальних контактів може перевантажувати емоційні системи підлітків та ускладнювати процеси саморегуляції. Віртуальне спілкування та соціальні мережі створюють нові можливості для емоційної підтримки, але також можуть бути джерелом стресу та порівняння. Адаптація до швидко змінюваних соціальних умов вимагає гнучкості регуляторних стратегій та постійного навчання нових навичок подолання стресу (табл. 1.2).

Таблиця 1.2

Особливості емоційного розвитку та саморегуляції в підлітковому віці

Сфера розвитку	Характерні особливості	Проблеми саморегуляції	Розвивальні завдання
Нейробіологічна	Дисбаланс лімбічної системи та префронтальної кори	Імпульсивність, емоційна лабільність	Розвиток когнітивного контролю
Когнітивна	Розвиток абстрактного мислення та метакогніції	Труднощі з плануванням та прогнозуванням	Формування стратегічного мислення
Соціальна	Зміна значущості однолітків та дорослих	Конфлікти з авторитетом, соціальна тривожність	Розвиток соціальних навичок
Особистісна	Формування ідентичності та самооцінки	Нестабільність Я-концепції	Підтримка позитивної ідентичності

Підсумовуючи, емоційний розвиток в підлітковому віці характеризується складною взаємодією біологічних, психологічних та соціальних факторів, що створює унікальні виклики для саморегуляції. Розуміння цих особливостей є критично важливим для розробки ефективних методів підтримки емоційного благополуччя підлітків.

1.3. ПТСР у підлітків: специфіка емоційних порушень та їх вплив на регуляторні процеси

Посттравматичний стресовий розлад у підлітків являє собою складний психопатологічний синдром, який виникає внаслідок переживання травматичних подій і характеризується порушенням нормального функціонування емоційної сфери. Даний стан супроводжується глибокими змінами в психічному функціонуванні, які знаходять своє відображення в порушенні здатності до адекватного емоційного реагування на стресові ситуації. Травматичні переживання залишають незгладжений відбиток на формуванні особистості підлітка, створюючи передумови для розвитку дезадаптивних патернів поведінки. Саме тому дослідження особливостей перебігу посттравматичного стресового розладу в підлітковому віці набуває надзвичайно важливого значення для розуміння механізмів функціонування психіки в умовах надзвичайного стресу.

Емоційні порушення при посттравматичному стресовому розладі у підлітків мають власну специфіку, яка обумовлена особливостями психічного розвитку в даному віковому періоді [37, с. 89]. Підлітковий вік характеризується інтенсивними нейробіологічними змінами, які впливають на формування емоційної регуляції та здатності до опрацювання травматичного досвіду. Незрілість префронтальної кори головного мозку в поєднанні з підвищеною активністю лімбічної системи створює умови для виникнення дисфункціональних емоційних реакцій у відповідь на травматичні стимули. Це проявляється в порушенні здатності до диференціації емоційних станів, що ускладнює процес адаптації до посттравматичних змін.

Структурні особливості емоційних порушень при посттравматичному стресовому розладі включають декілька ключових компонентів, серед яких виділяють гіперактивацію, емоційне заціпеніння, дисрегуляцію настрою та порушення емоційної обробки інформації. Гіперактивація характеризується надмірною емоційною реактивністю на стимули, які нагадують про

травматичну подію, що призводить до виникнення інтенсивних станів тривоги, страху або гніву. Емоційне заціпеніння проявляється в зниженні здатності переживати позитивні емоції та формуванні захисних механізмів уникнення емоційних контактів. Дисрегуляція настрою включає раптові зміни емоційного стану, які можуть варіювати від глибокої депресії до виражених проявів дратівливості [30, с. 24].

Взаємозв'язок між ПТСР та депресивними станами створює додаткові труднощі в емоційному регулюванні підлітків. За словами А. В. Романча, «особливості взаємозв'язку депресії та посттравматичного стресового розладу у підлітків проявляються в порушенні цілісності емоційних процесів, зниженні адаптивних можливостей особистості та формуванні дисфункціональних патернів емоційного реагування» [37, с. 144].

Специфіка діагностики та корекції ПТСР в умовах воєнного конфлікту потребує особливої уваги до емоційної сфери підлітків. Як стверджують О. В. Берегова та К. І. Коваль, «діагностика та корекція посттравматичного стресового розладу у жителів країни, що перебуває у стані військового конфлікту, вимагає врахування специфічних емоційних порушень, які впливають на здатність до самоконтролю та емоційної регуляції в стресових ситуаціях» [3, с. 113-118].

Раннє розпізнавання симптомів ПТСР у підлітків має критичне значення для збереження їх регуляторних здібностей. За даними С. Мокія-Сербіна, Н. Заболотня та М. Мавропуло, «посттравматичний стресовий розлад у дітей потребує раннього розпізнавання та координації медичної допомоги, оскільки несвоєчасне втручання може призвести до стійких порушень емоційної регуляції та адаптивних механізмів особистості» [26, с. 91-98].

Вплив посттравматичного стресового розладу на регуляторні процеси у підлітків носить багатогранний характер і зачіпає різні рівні функціонування психічної діяльності. Травматичний досвід порушує розвиток нормальних механізмів саморегуляції, які формуються протягом підліткового періоду в процесі дорослішання. Це проявляється в ослабленні контролю над

імпульсивними реакціями, зниженні здатності до планування майбутніх дій та порушенні процесів прийняття рішень. Дисфункція регуляторних систем створює передумови для виникнення вторинних проблем у соціальному функціонуванні, навчальній діяльності та міжособистісних відносинах підлітків.

Нейробіологічні механізми впливу травматичного стресу на емоційну регуляцію підлітків пов'язані з порушенням функціонування ключових мозкових структур, відповідальних за обробку емоційної інформації. Хронічна активація гіпоталамо-гіпофізарно-надниркової системи призводить до стійких змін у нейромедіаторному балансі, що впливає на формування емоційних реакцій. Підвищений рівень кортизолу та інших стресових гормонів створює умови для порушення нормального функціонування гіпокампа, який відіграє ключову роль у процесах пам'яті та емоційної регуляції. Ці зміни призводять до формування стійких патологічних патернів реагування на стресові ситуації, які можуть зберігатися протягом тривалого часу після завершення травматичного впливу.

Когнітивні порушення при посттравматичному стресовому розладі у підлітків тісно пов'язані з емоційними дисфункціями та створюють додаткові перешкоди для ефективної регуляції поведінки. Порушення концентрації уваги, зниження робочої пам'яті та труднощі в переробці інформації ускладнюють процес адаптації до повсякденних вимог соціального середовища. Інтрузивні спогади та флешбеки перериваючи нормальний хід думок, створюють додаткове навантаження на когнітивні ресурси підлітка. Це призводить до формування негативних когнітивних схем, які підтримують та посилюють емоційні порушення, створюючи порочне коло дезадаптивних реакцій.

Соціальні наслідки емоційних порушень при посттравматичному стресовому розладі у підлітків проявляються в значних труднощах міжособистісного спілкування та формуванні стійких дисфункціональних патернів поведінки. Порушення здатності до емпатії та розуміння емоційних станів інших людей ускладнює процес встановлення довірливих відносин з

однолітками та дорослими. Підлітки з посттравматичним стресовим розладом часто демонструють підвищену агресивність або, навпаки, соціальну відстороненість, що призводить до їх ізоляції від соціального оточення. Це створює додаткові перешкоди для нормального психосоціального розвитку та може призвести до формування вторинних психологічних проблем у майбутньому (табл. 1.3).

Таблиця 1.3

Специфіка емоційних порушень та їх вплив на регуляторні процеси

Компонент емоційних порушень	Прояви у підлітків з ПТСР	Вплив на регуляторні процеси	Нейробиологічні механізми
Гіперактивація	Надмірна емоційна реактивність, пильність, тривожність	Порушення контролю над імпульсами, зниження здатності до планування	Гіперактивація амігдали, дисбаланс норадреналіну
Емоційне заціпеніння	Зниження емоційної експресивності, ангедонія, дисоціація	Порушення мотиваційних процесів, зниження соціальної активності	Гіпоактивація префронтальної кори, зміни в дофамінергічній системі
Дисрегуляція настрою	Лабільність емоцій, депресивні епізоди, дратівливість	Порушення адаптивних стратегій копіngu, зниження стресостійкості	Дисфункція серотонінергічної системи, зміни в гіпокампі
Когнітивні порушення	Труднощі концентрації, інтрузивні спогади, порушення пам'яті	Зниження академічної успішності, порушення рішення проблем	Атрофія гіпокампа, порушення зв'язків між лобовими долями

Порушення регуляторних процесів у підлітків з посттравматичним стресовим розладом виявляються не лише в емоційній сфері, але й у поведінковій та когнітивній областях функціонування. Дисрегуляція поведінки проявляється в імпульсивності, схильності до ризикованих дій, порушенні режиму сну та харчування, а також у використанні дезадаптивних стратегій подолання стресу. Когнітивна дисрегуляція включає порушення виконавчих функцій, зниження здатності до абстрактного мислення та труднощі в обробці складної інформації. Ці порушення створюють серйозні перешкоди для академічного успіху та професійного самовизначення підлітків [17, с. 45].

Розвиток посттравматичного стресового розладу у підлітків може мати різноманітні прояви залежно від індивідуальних особливостей особистості, типу травматичного впливу та наявності захисних факторів у соціальному середовищі. Деякі підлітки можуть демонструвати переважно інтерналізовані симптоми, такі як депресія, тривожність та соціальна відстороненість, тоді як інші проявляють екстерналізовані форми поведінки, включаючи агресивність, порушення поведінки та антисоціальні дії. Також можливий змішаний тип перебігу, коли спостерігається комбінація різних симптомів, що ускладнює діагностику та вибір оптимальних методів втручання.

Фактори ризику розвитку посттравматичного стресового розладу у підлітків включають як індивідуальні характеристики, так і зовнішні обставини, які можуть посилювати або пом'якшувати вплив травматичного досвіду. До індивідуальних факторів належать генетична схильність до психічних розладів, особливості темпераменту, рівень когнітивного розвитку та попередній досвід переживання стресових ситуацій. Зовнішні фактори включають характеристики травматичної події, наявність соціальної підтримки, стабільність сімейного оточення та доступність професійної психологічної допомоги [33, с. 234]. Взаємодія цих факторів визначає індивідуальну траєкторію розвитку посттравматичного стресового розладу у конкретного підлітка.

Діагностика посттравматичного стресового розладу у підлітків вимагає комплексного підходу, який враховує специфіку прояву симптомів у даному віковому періоді та можливі коморбідні стани. Клінічна картина може ускладнюватися одночасною наявністю депресивних розладів, тривожних станів, порушень поведінки або розладів харчування, що потребує диференційної діагностики. Важливо враховувати культурні особливості та соціальний контекст, в якому відбувається розвиток підлітка, оскільки це може впливати на специфіку проявів посттравматичного стресового розладу. Використання стандартизованих діагностичних інструментів у поєднанні з клінічним інтерв'ю дозволяє отримати об'єктивну картину стану підлітка та розробити адекватний план втручання.

Вплив посттравматичного стресового розладу на академічне функціонування підлітків проявляється в значному зниженні навчальних досягнень, порушенні мотивації до навчання та труднощах у виконанні складних когнітивних завдань. Порушення концентрації уваги та робочої пам'яті ускладнюють процес засвоєння нового матеріалу, що може призвести до академічної неуспішності. Емоційна нестабільність та соціальна відстороненість створюють додаткові перешкоди для участі в класних дискусіях та групових проектах. Це може призвести до формування негативного ставлення до навчання та зниження освітніх досягнень у довготривалій перспективі [8, с. 25].

Довготривалі наслідки посттравматичного стресового розладу у підлітків можуть мати серйозний вплив на формування особистості та подальший життєвий шлях. Порушення емоційної регуляції, які виникають в підлітковому віці, можуть зберігатися у дорослому житті та призводити до розвитку різноманітних психічних розладів. Труднощі у встановленні довірливих міжособистісних відносин можуть негативно вплинути на здатність до створення стабільної сім'ї та досягнення професійного успіху. Раннє втручання та надання адекватної психологічної допомоги є критично важливими для попередження розвитку хронічних форм посттравматичного стресового розладу та мінімізації його довготривалих наслідків.

Таким чином, посттравматичний стресовий розлад у підлітків являє собою складний синдром, який характеризується глибокими порушеннями емоційної регуляції та має значний вплив на всі сфери функціонування особистості. Специфіка проявів даного розладу в підлітковому віці вимагає розробки спеціалізованих підходів до діагностики та лікування, які враховують особливості психічного розвитку в цей період.

1.4. Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків: теоретичний аналіз

Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків являє собою комплексну структуру взаємопов'язаних компонентів, які забезпечують здатність молоді особистості до свідомого управління власними емоційними станами та реакціями. Дана система включає когнітивні, поведінкові, соціальні та особистісні механізми, які формуються протягом підліткового періоду під впливом біологічних змін та соціокультурних факторів. Емоційна регуляція визначається як здатність особистості модулювати інтенсивність, тривалість та якість емоційних переживань відповідно до ситуативних вимог та довготривалих цілей. Розуміння структури та функціонування цієї системи має фундаментальне значення для розробки ефективних методів психологічного супроводу підлітків у період їх особистісного формування [12, с. 60].

Теоретичні основи дослідження системи психологічних засобів емоційної регуляції базуються на інтеграції різних психологічних підходів, включаючи когнітивно-поведінкову, гуманістичну та системну парадигми. Когнітивний підхід розглядає емоційну регуляцію як результат взаємодії між когнітивними процесами оцінки ситуації та стратегіями управління емоційними реакціями. Поведінковий компонент включає конкретні дії та прийоми, які використовуються для модифікації емоційних станів або їх зовнішніх проявів. Гуманістичний підхід акцентує увагу на розвитку самосвідомості та особистісної автентичності як основи для ефективною емоційної регуляції. Системний підхід розглядає емоційну регуляцію як результат взаємодії різних підсистем особистості з урахуванням соціального контексту.

Теоретичний аналіз поняття емоційного інтелекту розкриває його роль у системі регуляторних механізмів. За словами С. В. Марчук, «емоційний інтелект в психології розглядається як інтегративна здатність особистості до розпізнавання, розуміння та управління емоціями, що становить теоретичну

основу для розробки системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків» [25, с. 20-23].

Арттерапія як один із провідних психологічних засобів емоційної регуляції має особливе значення в роботі з підлітками. Як стверджує О. М. Молчанова, «арттерапія як засіб розвитку емоційного інтелекту підлітків дозволяє активізувати природні механізми емоційної регуляції через творчий процес, сприяючи формуванню адаптивних способів управління емоційними станами» [27, с. 112-118].

Методичні підходи до роботи з підлітками підкреслюють важливість комплексного використання різних психологічних засобів. За даними В. В. Назаревич та І. О. Бореичук, «арттерапія як метод психологічної допомоги підліткам інтегрується в загальну систему психологічних засобів емоційної регуляції, забезпечуючи гармонійний розвиток емоційної сфери та формування навичок самоконтролю» [31, с. 134-145].

Структурні компоненти системи психологічних засобів емоційної регуляції включають декілька ключових рівнів функціонування, які взаємодіють між собою у процесі формування адаптивних реакцій на емоційні виклики. Нейрофізіологічний рівень включає автоматичні механізми регуляції, пов'язані з функціонуванням вегетативної нервової системи та нейромедіаторних процесів. Когнітивний рівень охоплює процеси сприйняття, оцінки та інтерпретації емоційних стимулів, а також формування когнітивних стратегій управління емоціями. Поведінковий рівень включає конкретні дії та прийоми, які використовуються для регуляції емоційних станів. Соціальний рівень охоплює взаємодію з оточуючими людьми як засіб отримання емоційної підтримки та регуляції власних емоційних станів [36, с. 156].

Когнітивні засоби емоційної регуляції у підлітків включають різноманітні стратегії переосмислення ситуацій, контролю уваги та модифікації думок, які сприяють формуванню більш адаптивних емоційних реакцій. Когнітивна переоцінка передбачає зміну інтерпретації емоційно значущих подій з метою зменшення їх негативного впливу на емоційний стан. Стратегії контролю уваги

включають переключення фокусу з негативних переживань на більш позитивні або нейтральні стимули. Техніки когнітивної реструктуризації допомагають підліткам ідентифікувати та змінювати дисфункціональні думки, які сприяють виникненню негативних емоційних станів. Розвиток метакогнітивних здібностей дозволяє підліткам усвідомлювати власні когнітивні процеси та більш ефективно керувати ними.

Поведінкові засоби емоційної регуляції включають конкретні дії та активності, які підлітки використовують для управління власними емоційними станами та їх зовнішніми проявами. Фізичні вправи та спортивні активності сприяють вивільненню накопиченого емоційного напруження та покращенню загального емоційного стану через активацію нейрохімічних процесів. Дихальні техніки та методи релаксації допомагають зменшити фізіологічні прояви стресу та тривожності. Творча діяльність, включаючи малювання, музику, письмо та інші форми самовираження, надає підліткам можливість опрацювати складні емоційні переживання безпечним способом. Соціальні активності та спілкування з однолітками створюють можливості для отримання емоційної підтримки та розвитку соціальних навичок (табл. 1.4).

Таблиця 1.4

Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків

Категорія засобів	Конкретні техніки	Механізми дії	Переваги для підлітків	Можливі обмеження
Когнітивні засоби	Переоцінка, контроль уваги, самоінструкції	Зміна інтерпретації подій, модифікація думок	Розвиток критичного мислення, самостійність	Потребують достатнього когнітивного розвитку
Поведінкові засоби	Фізичні вправи, релаксація, творчість	Фізіологічні зміни, переключення активності	Доступність, конкретність, швидкий ефект	Можуть бути поверхневими, тимчасовий ефект
Соціальні засоби	Пошук підтримки, групова активність	Отримання валідації, соціальне навчання	Природність для підлітків, довготривалий ефект	Залежність від якості соціального оточення
Особистісні засоби	Самоаналіз, цілепокладання, самоприйняття	Розвиток самосвідомості, внутрішня мотивація	Глибокі зміни, стійкість результатів	Складність освоєння, тривалий процес

Соціальні засоби емоційної регуляції відіграють особливо важливу роль у підлітковому віці, коли формується потреба в автономії поряд з потребою в належності до соціальної групи. Пошук соціальної підтримки від друзів, сім'ї або інших значущих осіб допомагає підліткам отримати емоційну валідацію та практичну допомогу в складних ситуаціях. Участь у групових активностях та спільних проектах сприяє розвитку почуття приналежності та соціальної компетентності. Розвиток навичок емпатії та соціального розуміння допомагає підліткам краще розуміти емоційні стани інших людей та формувати більш гармонійні стосунки. Використання соціальних мереж та онлайн-спільнот може служити додатковим джерелом соціальної підтримки, хоча потребує обережного підходу для уникнення негативних наслідків.

Особистісні засоби емоційної регуляції пов'язані з розвитком самосвідомості, особистісної ідентичності та внутрішніх ресурсів для управління емоційними станами. Розвиток емоційної самосвідомості включає здатність розпізнавати, називати та розуміти власні емоційні переживання, що є фундаментальною передумовою для ефективної емоційної регуляції. Формування особистісних цінностей та життєвих цілей надає підліткам внутрішню мотивацію для подолання емоційних труднощів та розвитку стійкості. Розвиток навичок самоаналізу та рефлексії допомагає підліткам усвідомлювати власні емоційні патерни та розробляти індивідуальні стратегії їх регуляції. Прийняття власних емоційних переживань як природної частини людського досвіду сприяє формуванню більш гармонійних стосунків з власною емоційною сферою [38, с. 178].

Інтегративні механізми функціонування системи психологічних засобів емоційної регуляції забезпечують координацію між різними компонентами та рівнями регуляторних процесів. Метакогнітивні процеси дозволяють підліткам усвідомлювати власні стратегії емоційної регуляції та оцінювати їх ефективність у різних ситуаціях. Процеси саморегуляції включають здатність до планування, моніторингу та корекції власних регуляторних зусиль відповідно до поточних потреб та цілей. Адаптивна гнучкість передбачає

здатність змінювати стратегії емоційної регуляції залежно від специфіки ситуації та власних ресурсів. Інтеграція різних рівнів регуляції забезпечує формування цілісної системи, яка може ефективно функціонувати в різноманітних життєвих обставинах.

Онтогенетичні закономірності розвитку системи психологічних засобів емоційної регуляції у підлітків характеризуються поступовим переходом від зовнішньої регуляції до внутрішньої саморегуляції емоційних станів. На початку підліткового періоду домінують більш примітивні стратегії регуляції, такі як уникнення або імпульсивне реагування, які поступово замінюються більш складними когнітивними та поведінковими стратегіями. Розвиток префронтальної кори головного мозку протягом підліткового періоду сприяє покращенню виконавчих функцій та здатності до довготривалого планування емоційних реакцій. Соціальні впливи, включаючи взаємодію з однолітками та дорослими, відіграють важливу роль у формуванні соціально прийнятних способів емоційної регуляції. Індивідуальні особливості темпераменту та особистості визначають специфіку розвитку регуляторних стратегій у кожного конкретного підлітка.

Культурні та соціальні детермінанти розвитку системи психологічних засобів емоційної регуляції відображають вплив соціокультурного контексту на формування прийнятних способів емоційного реагування. Культурні норми та цінності визначають, які емоційні прояви вважаються прийнятними в конкретному суспільстві, що впливає на вибір стратегій емоційної регуляції. Сімейні традиції та стилі виховання формують ранні патерни емоційного реагування, які можуть зберігатися протягом підліткового періоду. Соціальні очікування щодо гендерних ролей також впливають на розвиток специфічних стратегій емоційної регуляції у хлопчиків та дівчаток. Економічні та соціальні умови життя можуть створювати додаткові виклики для розвитку ефективних регуляторних стратегій [16, с. 97].

Дисфункціональні прояви в системі психологічних засобів емоційної регуляції у підлітків можуть призводити до розвитку різноманітних

психологічних проблем та порушень адаптації. Надмірне використання стратегій уникнення може призвести до соціальної ізоляції та пропущення важливих можливостей для особистісного розвитку. Імпульсивне реагування без урахування довготривалих наслідків може спричинити проблеми у стосунках з оточуючими та академічні труднощі. Румінація та навязливі негативні думки можуть сприяти розвитку депресивних та тривожних станів. Використання деструктивних стратегій, таких як самоушкодження або зловживання речовинами, створює серйозні ризики для фізичного та психологічного здоров'я підлітків [35, с. 1658].

Індивідуальні відмінності у розвитку системи психологічних засобів емоційної регуляції обумовлені взаємодією біологічних, психологічних та соціальних факторів. Генетичні фактори впливають на базовий рівень емоційної реактивності та схильність до розвитку певних типів емоційних реакцій. Особливості темпераменту, включаючи рівень активності, емоційну інтенсивність та адаптивність, визначають індивідуальний стиль емоційного реагування. Когнітивні здібності, особливо виконавчі функції та здатність до абстрактного мислення, впливають на можливість освоєння складних стратегій емоційної регуляції. Соціальні фактори, включаючи якість прив'язаності, соціальну підтримку та травматичний досвід, також значно впливають на формування індивідуальних патернів емоційної регуляції [4, с. 89].

Практичні засади розвитку системи психологічних засобів емоційної регуляції у підлітків включають систематичне навчання конкретним техніками та стратегіями, які можуть бути адаптовані до індивідуальних потреб та обставин. Програми розвитку емоційної грамотності допомагають підліткам розширити словник емоцій та покращити здатність до розпізнавання власних емоційних станів. Тренінги навичок подолання стресу включають практичне освоєння техніки релаксації, дихальних вправ та когнітивних стратегій управління стресом. Групова терапія та підтримувальні групи надають можливості для практики соціальних навичок емоційної регуляції в безпечному середовищі. Індивідуальна психологічна робота дозволяє адресувати

специфічні труднощі та розробити персоналізовані стратегії емоційної регуляції.

Система психологічних засобів емоційної регуляції підлітків являє собою багатокомпонентну структуру, яка включає когнітивні, поведінкові, соціальні та особистісні механізми управління емоційними станами. Розвиток цієї системи відбувається під впливом біологічних, психологічних та соціокультурних факторів і має критичне значення для успішної адаптації підлітків до викликів дорослого життя.

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗАСОБІВ ЕМОЦІЙНОЇ РЕГУЛЯЦІЇ ПІДЛІТКІВ

2.1. Організація та методи емпіричного дослідження особливостей емоційної регуляції підлітків

Емпіричне дослідження особливостей емоційної регуляції підлітків було організовано на базі Борозенського опорного закладу повної загальної середньої освіти, розташованого в Херсонській області Бериславського району, протягом 2025 навчального року. Дослідження проводилося з метою виявлення ефективності системи психологічних засобів емоційної регуляції серед підлітків віком 14-16 років. Вибірка становила 27 осіб, що репрезентативно відображало гендерний розподіл учнів закладу освіти. Дослідження мало лонгitudний характер та тривало впродовж восьми місяців активної роботи з респондентами.

Організаційна структура дослідження передбачала три основні етапи: констатувальний, формувальний та контрольний, кожен з яких мав специфічні завдання та методологічні підходи. Констатувальний етап було спрямовано на виявлення початкового рівня розвитку емоційної регуляції учасників дослідження та проводився у лютому-березні 2025 року. Формувальний етап включав впровадження розробленої системи психологічних засобів емоційної регуляції через спеціальну тренінгову програму та тривав з квітня по червень 2025 року. Контрольний етап передбачав оцінку ефективності впроваджених заходів та порівняння отриманих результатів з початковими показниками у вересні-жовтні 2025 року.

Вибірка дослідження формувалася за принципом випадкового відбору серед учнів 9-10 класів освітнього закладу, що забезпечило репрезентативність отриманих даних. Гендерний склад учасників включав 14 дівчат (51,9%) та 13 хлопців (48,1%), що відповідало загальному розподілу учнів у вікових групах закладу освіти. Середній вік респондентів становив 15,2 року з стандартним

відхиленням 0,8 року. Усі учасники надали письмову інформовану згоду на участь у дослідженні, а їхні батьки або законні представники також підписали відповідні документи про згоду на участь неповнолітніх у психологічному дослідженні.

Методологічна база дослідження ґрунтувалася на змішаному підході, що поєднував кількісні та якісні методи дослідження емоційної регуляції підлітків. Кількісні методи включали стандартизовані психодіагностичні методики з подальшою статистичною обробкою результатів. Якісні методи передбачали спостереження, інтерв'ю та аналіз продуктів діяльності учасників під час тренінгових занять. Дослідження базувалося на принципах добровільності участі, конфіденційності, науковості та етичності проведення психологічних досліджень з неповнолітніми [12, с. 61].

Для діагностики рівня емоційної регуляції підлітків було застосовано комплекс психодіагностичних методик, що дозволив всебічно оцінити різні компоненти досліджуваного феномену. Основними інструментами дослідження стали: опитувальник емоційної регуляції ERQ (Emotion Regulation Questionnaire) Гросса у адаптації Рассказової, методика діагностики емоційного інтелекту Люсіна, тест тривожності Спілбергера-Ханіна, проєктивна методика "Людина під дощем" для оцінки стресостійкості [23, с. 87]. Додатково використовувалися спостереження за поведінкою учасників під час групових занять та індивідуальні бесіди з метою якісного аналізу емоційних проявів. Кожна методика була адаптована до вікових особливостей підліткового періоду та враховувала специфіку соціокультурного контексту досліджуваної групи.

Процедура проведення дослідження включала детальне планування кожного етапу з урахуванням психологічних та педагогічних вимог до роботи з підлітками. Діагностичні заходи проводилися в групових та індивідуальних формах, залежно від специфіки конкретної методики та потреб учасників. Тестування здійснювалося в комфортних умовах шкільного психологічного кабінету з дотриманням усіх етичних норм та принципів конфіденційності. Тривалість кожного діагностичного сеансу не перевищувала 90 хвилин, що

відповідало рекомендаціям щодо роботи з підлітками та запобігало втомі респондентів.

Констатувальний етап дослідження передбачав первинну діагностику рівня емоційної регуляції всіх 27 учасників за допомогою вищезазначених методик. Діагностика проводилася індивідуально з кожним учасником протягом двох тижнів у лютому 2025 року. Результати первинного тестування оброблялися за допомогою дескриптивної статистики для визначення середніх значень, стандартних відхилень та розподілу показників у вибірці.

Формувальний етап включав реалізацію авторської програми розвитку емоційної регуляції "Емоційна майстерність підлітка", що складалася з 16 групових занять по 90 хвилин кожне. Програма проводилася двічі на тиждень протягом восьми тижнів у квітні-червні 2025 року з групою з 27 учасників, поділеною на дві підгрупи для забезпечення більшої ефективності роботи. Кожне заняття включало теоретичний блок (20 хвилин), практичні вправи (50 хвилин) та рефлексію (20 хвилин). Відвідуваність занять становила 94,2%, що розраховувалося як відношення фактичної кількості присутніх учасників до загальної кількості можливих відвідувань, помножене на 100%.

Контрольний етап дослідження проводився у вересні-жовтні 2025 року та передбачав повторну діагностику всіх учасників за тими самими методиками, що використовувалися на констатувальному етапі. Додатково розраховувався коефіцієнт ефективності Коена (d), що дозволив оцінити практичну значущість отриманих змін. Статистична обробка даних здійснювалася за допомогою програмного пакету SPSS 28.0 з рівнем значущості $p < 0,05$.

Для забезпечення валідності та надійності результатів дослідження було застосовано кілька стратегій верифікації отриманих даних. Внутрішня валідність забезпечувалася використанням стандартизованих методик з доведеними психометричними характеристиками та дотриманням єдиної процедури проведення діагностики. Зовнішня валідність досягалася через репрезентативність вибірки та врахування соціокультурних особливостей досліджуваної групи. Надійність результатів перевірялася через обчислення

коефіцієнта альфа Кронбаха для кожної використаної методики, який становив від 0,78 до 0,86, що свідчить про високу внутрішню узгодженість шкал. Додатково проводилася процедура зворотного тестування через два тижні після основного дослідження з підгрупою з 10 учасників для перевірки стабільності результатів.

Етичні принципи дослідження включали отримання інформованої згоди від усіх учасників та їхніх батьків, забезпечення конфіденційності персональних даних, право на відмову від участі без пояснення причин. Усі матеріали дослідження зберігалися у зашифрованому вигляді з обмеженим доступом лише для членів дослідницької групи. Учасники були проінформовані про мету, методи та очікувані результати дослідження, а також про можливі ризики та переваги участі. Після завершення дослідження всім учасникам та їхнім батькам були надані індивідуальні зворотні зв'язки щодо результатів діагностики та рекомендації щодо подальшого розвитку емоційної регуляції.

Статистичний аналіз даних включав декілька етапів обробки результатів дослідження з використанням різних методів математичної статистики. Першочерговим завданням була перевірка нормальності розподілу даних за допомогою критерію Шапіро-Уїлка, оскільки від цього залежав вибір подальших статистичних процедур. Для змінних з нормальним розподілом використовувалися параметричні критерії, а для змінних з ненормальним розподілом — непараметричні аналоги. Дескриптивна статистика включала обчислення середніх арифметичних, медіани, моди, стандартних відхилень, коефіцієнтів асиметрії та ексцесу. Для порівняння результатів до та після впровадження програми застосовувався парний t-критерій Стьюдента, а для оцінки величини ефекту — коефіцієнт d Коена, який обчислювався як різниця між середніми значеннями, поділена на об'єднане стандартне відхилення.

Кореляційний аналіз проводився для встановлення взаємозв'язків між різними показниками емоційної регуляції та особистісними характеристиками учасників дослідження. Коефіцієнт кореляції Пірсона використовувався для метричних змінних з нормальним розподілом, а коефіцієнт рангової кореляції

Спірмена — для ординальних змінних та змінних з ненормальним розподілом. Сила кореляційного зв'язку оцінювалася за загальноприйнятими критеріями: слабкий зв'язок ($r = 0,1-0,3$), помірний зв'язок ($r = 0,3-0,5$), сильний зв'язок ($r = 0,5-0,7$), дуже сильний зв'язок ($r > 0,7$). Регресійний аналіз застосовувався для встановлення предикторів успішності програми емоційної регуляції, де залежною змінною виступав показник покращення емоційної регуляції, а незалежними — вихідні характеристики учасників (табл. 2.1).

Таблиця 2.1

Характеристики психодіагностичних методик дослідження

Методика	Мета діагностики	Кількість шкал	Час проведення	Вікові обмеження
ERQ (Опитувальник емоційної регуляції)	Оцінка стратегій когнітивної переоцінки та емоційної супресії	2 шкали	10-15 хвилин	14+ років
Методика Люсіна	Діагностика емоційного інтелекту	4 шкали	30-40 хвилин	14+ років
Тест Спілбергера-Ханіна	Вимірювання рівня ситуативної та особистісної тривожності	2 шкали	20-25 хвилин	14+ років
"Людина під дощем"	Оцінка стресостійкості та захисних механізмів	Якісний аналіз	15-20 хвилин	Без обмежень

Факторний аналіз застосовувався для виявлення латентних факторів, що лежать в основі емоційної регуляції підлітків, та для зменшення розмірності даних. Перед проведенням факторного аналізу перевірялися умови його застосування: критерій Кайзера-Мейєра-Олкіна (КМО) мав перевищувати 0,6, а критерій сферичності Бартлетта — бути статистично значущим ($p < 0,05$). Кількість факторів визначалася за критерієм Кайзера (власні значення > 1) та за графіком "кам'янистого осипу" Кеттелла. Обертання факторів проводилося методом Varimax для отримання простішої структури факторних навантажень. Інтерпретація факторів здійснювалася на основі змінних з факторними навантаженнями $> 0,4$, що вважається мінімально прийнятним рівнем для включення змінної до фактору.

У підсумку, емпіричне дослідження особливостей емоційної регуляції підлітків Борозенського опорного закладу було організовано як комплексне

лонгitudне дослідження з використанням змішаних методів та сучасних статистичних процедур обробки даних. Дослідження забезпечило отримання валідних та надійних результатів щодо ефективності системи психологічних засобів емоційної регуляції у підлітків віком 14-16 років.

2.2. Результати констатувального етапу дослідження рівня розвитку емоційної регуляції у підлітків

Констатувальний етап дослідження розвитку емоційної регуляції у підлітків Борозенського опорного закладу повної загальної середньої освіти проводився з метою встановлення первинних показників емоційного функціонування учасників. Проведена діагностика охопила 27 підлітків віком 14-16 років, що дозволило отримати репрезентативну картину стану емоційної регуляції в досліджуваній вибірці. Застосування комплексу стандартизованих психодіагностичних методик забезпечило всебічне вивчення різноманітних компонентів емоційного функціонування респондентів. Отримані результати стали основою для подальшого планування формульовального етапу дослідження та розробки цільових програм психологічного втручання.

Емоційна регуляція розуміється як здатність особистості керувати власними емоційними станами, модифікувати їх інтенсивність та спрямованість відповідно до вимог ситуації. Цей феномен включає два основні компоненти: когнітивну переоцінку як адаптивну стратегію регуляції емоцій та емоційну супресію як менш ефективний спосіб контролю емоційних проявів. Під час підліткового періоду формування навичок емоційної регуляції набуває критичного значення для подальшого психологічного розвитку особистості. Дослідження показують, що порушення емоційної регуляції в підлітковому віці можуть призводити до розвитку різноманітних психологічних проблем та дезадаптивної поведінки в дорослому житті.

Результати опитувальника емоційної регуляції ERQ продемонстрували значні індивідуальні відмінності в стратегіях емоційного контролю серед учасників дослідження. Середнє значення показника когнітивної переоцінки

склало 24,7 балів при стандартному відхиленні 6,8 балів, що свідчить про помірний рівень використання адаптивних стратегій емоційної регуляції. Показник емоційної супресії продемонстрував середнє значення 18,3 балів зі стандартним відхиленням 5,2 балів, вказуючи на помірне застосування менш ефективних механізмів контролю емоцій. Кореляційний аналіз виявив негативний зв'язок між цими показниками ($r = -0,38$, $p < 0,05$), що підтверджує теоретичні положення про протилежну спрямованість цих стратегій емоційної регуляції (рис. 2.1).

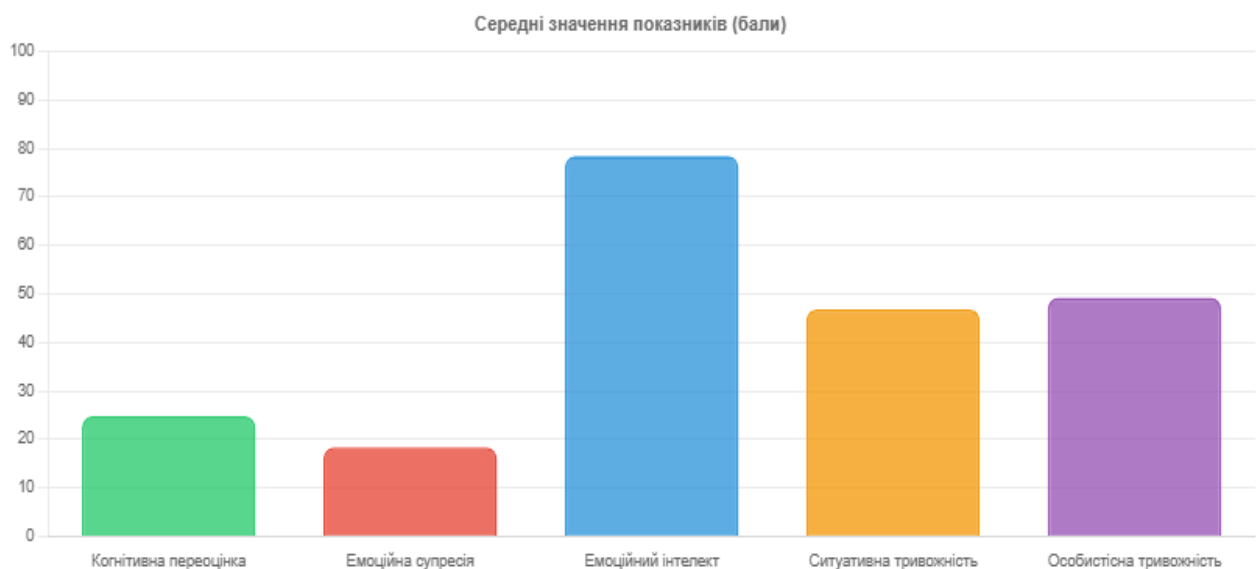

Рис. 2.1. Показники емоційної регуляції учасників на констатувальному етапі

Діаграма показує середні значення ключових показників емоційної регуляції. Помітно підвищені рівні тривожності (46.8 та 49.2 балів) при помірних показниках когнітивної переоцінки та емоційного інтелекту, що вказує на необхідність психологічного втручання.

Діагностика емоційного інтелекту за методикою Люсіна розкрила неоднорідність розвитку емоційних здібностей у досліджуваній вибірці підлітків. Загальний показник емоційного інтелекту мав середнє значення 78,4 балів при стандартному відхиленні 12,6 балів, що відповідає нижній межі нормативних значень для підліткового віку. Міжособистісний емоційний

інтелект продемонстрував дещо вищі значення ($41,2 \pm 7,8$ балів) порівняно з внутрішньоособистісним ($37,2 \pm 6,4$ балів). Дисперсійний аналіз показав статистично значущі відмінності між дівчатами та хлопцями за показником міжособистісного емоційного інтелекту ($F(1,25) = 4,67, p < 0,05$), де дівчата демонстрували вищі результати. Розподіл учасників за рівнями емоційного інтелекту виявив, що 33,3% мали низький рівень, 48,1% - середній, і лише 18,5% - високий рівень розвитку цієї здібності.

Показники тривожності за методикою Спілбергера-Ханіна засвідчили підвищені рівні як ситуативної, так і особистісної тривожності серед учасників дослідження. Середнє значення ситуативної тривожності становило 46,8 балів при стандартному відхиленні 8,9 балів, що перевищує нормативні показники для підліткового віку. Особистісна тривожність мала середнє значення 49,2 балів зі стандартним відхиленням 9,6 балів, також демонструючи підвищені значення. Кореляційний аналіз виявив сильний позитивний зв'язок між ситуативною та особистісною тривожністю ($r = 0,72, p < 0,001$), що свідчить про стійкість тривожних реакцій у досліджуваних підлітків (рис. 2.2).

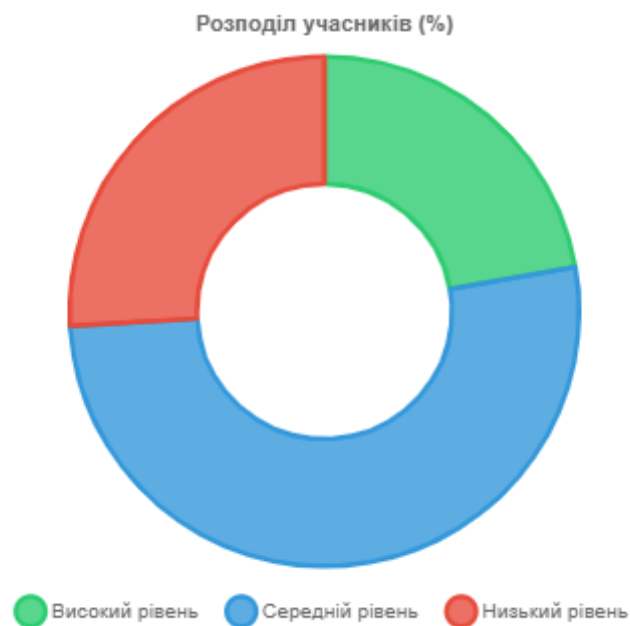

Рис. 2.2. Розподіл учасників за рівнями когнітивної переоцінки

Більшість учасників (51.9%) демонструють середній рівень когнітивної переоцінки, що свідчить про потенціал для розвитку адаптивних стратегій емоційної регуляції через цільове психологічне втручання.

Проективна методика "Людина під дощем" надала цінну якісну інформацію про стресостійкість та захисні механізми учасників дослідження. Аналіз малюнків показав, що 40,7% учасників демонстрували ознаки низької стресостійкості, виражені в зображенні людини без захисних засобів або з неадекватними способами захисту від негативних впливів. Середній рівень стресостійкості був характерний для 44,4% респондентів, які зображували людину з частковими засобами захисту. Лише 14,9% учасників показали високий рівень стресостійкості, створюючи зображення з адекватними захисними механізмами. Якісний аналіз малюнків також виявив превалювання тривожних та депресивних елементів у творчих роботах більшості учасників.

Гендерний аналіз результатів дослідження розкрив статистично значущі відмінності в емоційному функціонуванні між хлопцями та дівчатами. Дівчата демонстрували вищі показники емоційного інтелекту ($M = 82,1 \pm 11,4$) порівняно з хлопцями ($M = 74,3 \pm 12,8$), $t(25) = 2,34$, $p < 0,05$. Водночас дівчата мали вищі рівні особистісної тривожності ($M = 52,6 \pm 8,9$) порівняно з хлопцями ($M = 45,4 \pm 9,7$), $t(25) = 2,89$, $p < 0,01$. Стратегії емоційної регуляції також відрізнялися за гендерною ознакою: дівчата частіше використовували когнітивну переоцінку ($M = 26,8 \pm 6,2$ проти $M = 22,4 \pm 6,9$), тоді як хлопці більше схильні до емоційної супресії ($M = 20,1 \pm 5,4$ проти $M = 16,3 \pm 4,7$). Ці відмінності відповідають загальним тенденціям гендерної соціалізації та різним стратегіям емоційного самовираження у хлопців та дівчат.

Віковий аналіз показників емоційної регуляції виявив певні тенденції розвитку емоційних здібностей протягом підліткового періоду. Учасники віком 14 років демонстрували нижчі показники когнітивної переоцінки ($M = 22,1 \pm 7,2$) порівняно з 16-річними ($M = 27,3 \pm 6,1$), $F(2,24) = 3,81$, $p < 0,05$. Емоційний інтелект також показав тенденцію до зростання з віком: 14-річні мали середній показник $74,2 \pm 13,8$ балів, 15-річні - $78,9 \pm 11,7$ балів, а 16-річні - $82,6 \pm 10,4$

балів. Рівень тривожності, навпаки, демонстрував тенденцію до зниження з віком, хоча ці відмінності не досягли статистичної значущості. Кореляційний аналіз підтвердив позитивний зв'язок між віком та показниками емоційної зрілості ($r = 0,43$, $p < 0,05$), що свідчить про природний розвиток емоційних здібностей у процесі дорослішання.

Факторний аналіз даних констатувального етапу виявив трифакторну структуру емоційної регуляції у досліджуваній вибірці підлітків. Перший фактор "Адаптивна емоційна регуляція" пояснював 34,7% дисперсії та включав високі навантаження когнітивної переоцінки (0,78) та емоційного інтелекту (0,72). Другий фактор "Емоційна дезрегуляція" охоплював 23,8% дисперсії з високими навантаженнями емоційної супресії (0,81) та тривожності (0,76). Третій фактор "Стресостійкість" пояснював 18,5% дисперсії та включав показники опору стресу з проективної методики.

Розподіл учасників за рівнями емоційної регуляції показав переважання середнього та нижче середнього рівнів розвитку досліджуваних показників. Високий рівень когнітивної переоцінки мали лише 22,2% учасників, середній - 51,9%, низький - 25,9%. Емоційна супресія мала зворотній розподіл: низький рівень - 18,5%, середній - 48,1%, високий - 33,3%. Комплексний показник емоційної регуляції, розрахований як зважена сума стандартизованих показників окремих методик, показав нормальний розподіл з середнім значенням 0,0 та стандартним відхиленням 1,0. Перевірка нормальності розподілу за критерієм Шапіро-Уїлка підтвердила відповідність даних нормальному закону розподілу ($W = 0,94$, $p = 0,13$). Це дозволило використовувати параметричні критерії для подальшого статистичного аналізу даних.

Кластерний аналіз учасників за показниками емоційної регуляції виявив три основні типи емоційного функціонування підлітків. Перший кластер "Емоційно компетентні" (25,9% вибірки) характеризувався високими показниками когнітивної переоцінки та емоційного інтелекту при низьких рівнях тривожності. Другий кластер "Емоційно вразливі" (44,4% вибірки) мав

підвищені рівні тривожності та емоційної супресії при середніх показниках інших характеристик. Третій кластер "Емоційно незрілі" (29,6% вибірки) демонстрував низькі показники всіх позитивних характеристик емоційної регуляції при високих рівнях дезадаптивних стратегій. Дискримінантний аналіз підтвердив статистичну значущість виділених кластерів (λ Уїлкса = 0,23, $p < 0,001$) та показав, що 89,6% учасників були правильно класифіковані за своїми кластерами.

Прогностичний аналіз показників емоційної регуляції виявив ключові предиктори успішності емоційного функціонування підлітків. Лінійна регресійна модель показала, що найбільш значущими предикторами адаптивної емоційної регуляції є рівень емоційного інтелекту ($\beta = 0,56$, $p < 0,001$), низька особистісна тривожність ($\beta = -0,43$, $p < 0,01$) та вік учасників ($\beta = 0,29$, $p < 0,05$). Модель пояснювала 68,4% дисперсії залежної змінної, що вказує на її високу прогностичну валідність. Стандартна помилка оцінки складала 3,2 балів, що дозволяє робити достатньо точні прогнози індивідуальних показників емоційної регуляції (табл. 2.2).

Таблиця 2.2

Описові статистики показників емоційної регуляції на констатувальному етапі дослідження

Показник	Середнє значення	Стандартне відхилення	Мінімум	Максимум	Коефіцієнт варіації	Асиметрія	Екссес
Когнітивна переоцінка	24,7	6,8	12,0	38,0	0,28	0,15	-0,42
Емоційна супресія	18,3	5,2	8,0	29,0	0,28	0,23	-0,18
Емоційний інтелект	78,4	12,6	54,0	105,0	0,16	0,09	-0,31
Ситуативна тривожність	46,8	8,9	28,0	64,0	0,19	-0,12	-0,58
Особистісна тривожність	49,2	9,6	31,0	67,0	0,20	0,08	-0,47
Стресостійкість	2,1	0,8	1,0	4,0	0,38	0,41	-0,22

Результати констатувального етапу дослідження демонструють неоднорідність розвитку емоційної регуляції у підлітків досліджуваної вибірки з переважанням середнього та нижче середнього рівнів сформованості досліджуваних показників. Виявлені закономірності свідчать про необхідність цільового психологічного втручання для розвитку адаптивних стратегій емоційної регуляції та зниження рівня тривожності серед учасників дослідження.

2.3. Розробка та впровадження програми формування навичок емоційної регуляції у підлітків

Розробка програми формування навичок емоційної регуляції у підлітків базувалася на результатах констатувального етапу дослідження та сучасних теоретичних підходах до розвитку емоційної компетентності. Програма "Емоційна майстерність підлітка" була створена з урахуванням виявлених дефіцитів емоційного функціонування досліджуваної вибірки та специфічних потреб підліткової популяції. Основою програми стали когнітивно-поведінкові техніки, методи діалектично-поведінкової терапії та принципи позитивної психології, інтегровані в єдину систему психологічного впливу. Структура програми передбачала поступове формування адаптивних стратегій емоційної регуляції через систему теоретичних знань, практичних навичок та рефлексивного усвідомлення власних емоційних процесів.

Теоретичною основою програми стала модель емоційної регуляції Гросса, яка розглядає емоційну регуляцію як процес, що включає п'ять основних компонентів: вибір ситуації, модифікацію ситуації, розподіл уваги, когнітивну переоцінку та модуляцію відповіді. Емоційна регуляція визначається як здатність індивіда впливати на власні емоції, зокрема на те, які емоції він відчуває, коли їх відчуває та як їх виражає. Адаптивна емоційна регуляція передбачає використання стратегій, які сприяють досягненню особистісних цілей та соціальній адаптації без негативних наслідків для психологічного благополуччя. Програма також спирається на концепцію емоційного інтелекту

Мейєра та Саловея, яка включає здатність сприймати, розуміти, використовувати емоції та керувати ними як у власному житті, так і у взаємодії з іншими людьми.

Мета програми полягала у формуванні адаптивних навичок емоційної регуляції у підлітків віком 14-16 років через розвиток когнітивних, поведінкових та міжособистісних компетенцій. Програма була спрямована на зниження рівня дезадаптивних стратегій емоційної регуляції, підвищення емоційного інтелекту та формування стресостійкості учасників. Завдання програми включали розвиток навичок розпізнавання та вербалізації емоцій, формування техніки когнітивної переоцінки, навчання стратегій подолання стресу та тривожності. Додатковими завданнями були розвиток емпатії та соціальних навичок, формування навичок саморегуляції та самоконтролю, а також підвищення загального рівня психологічного благополуччя учасників програми.

Структура програми включала шістнадцять групових занять тривалістю по дев'яносто хвилин кожне, організованих за принципом поступового ускладнення та поглиблення матеріалу. Кожне заняття складалося з трьох основних блоків: теоретичного введення (двадцять хвилин), практичної частини (п'ятдесят хвилин) та рефлексивного обговорення (двадцять хвилин). Програма була розділена на чотири тематичні модулі: "Основи емоційної грамотності", "Техніки когнітивної регуляції", "Стратегії поведінкової регуляції" та "Соціальна емоційна компетентність". Кожен модуль включав чотири заняття з поступовим переходом від базових понять до складних практичних навичок. Логіка побудови програми передбачала спочатку формування теоретичних знань про емоції, потім розвиток практичних навичок їх регуляції та завершення інтеграцією отриманих знань у соціальному контексті.

Перший модуль "Основи емоційної грамотності" був присвячений формуванню базових знань про емоції та їх функції у житті людини. Заняття цього модуля включали вивчення основних емоцій, їх фізіологічних проявів та психологічних функцій. Учасники навчалися розпізнавати емоції у себе та

інших, розрізняти емоції різної інтенсивності та тривалості. Практичні вправи включали створення емоційного словника, ведення щоденника емоцій та техніки тілесного усвідомлення. Теоретичний матеріал охоплював еволюційне значення емоцій, їх адаптивні функції та роль у соціальній взаємодії. Особлива увага приділялася розумінню відмінностей між емоціями та настроями, а також впливу емоцій на мислення та поведінку.

Другий модуль "Техніки когнітивної регуляції" був спрямований на формування навичок когнітивної переоцінки та раціонального мислення. Учасники вивчали зв'язок між думками, емоціями та поведінкою відповідно до когнітивно-поведінкової моделі. Основну увагу приділялося техніці когнітивної реструктуризації, яка передбачає виявлення негативних автоматичних думок та їх заміну більш реалістичними та адаптивними когніціями. Практичні вправи включали техніку "АВС-аналізу", де А - активуюча подія, В - переконання або думки, С - емоційні та поведінкові наслідки. Учасники навчалися ставити під сумнів ірраціональні переконання, генерувати альтернативні пояснення подій та розвивати збалансоване мислення. Додатково вивчалися техніки майндфулнес та усвідомленого спостереження за власними думками без їх оцінювання.

Третій модуль "Стратегії поведінкової регуляції" зосереджувався на формуванні практичних навичок управління емоційними станами через поведінкові техніки. Учасники вивчали методи прогресивної м'язової релаксації, дихальні техніки та вправи на заземлення для зниження рівня тривожності та стресу. Програма включала навчання техніці "5-4-3-2-1", яка передбачає усвідомлення п'яти речей, які можна побачити, чотирьох - які можна почути, трьох - які можна доторкнутися, двох - які можна відчути запах, та однієї - яку можна скуштувати. Розглядалися стратегії відволікання уваги, фізичної активності та творчого самовираження як засоби емоційної регуляції. Особлива увага приділялася техніці "STOP" - зупинися, зроби глибокий вдих, подумай про ситуацію, діяй обдуманно, яка допомагає запобігти імпульсивним реакціям у стресових ситуаціях.

Четвертий модуль "Соціальна емоційна компетентність" був присвячений розвитку навичок емоційної регуляції у міжособистісному контексті. Учасники навчалися розпізнавати емоції інших людей, проявляти емпатію та надавати емоційну підтримку. Програма включала вивчення основ асертивної поведінки, навичок активного слухання та конструктивного вирішення конфліктів. Практичні вправи включали рольові ігри, моделювання складних соціальних ситуацій та тренування навичок емоційного самовираження. Розглядалися стратегії встановлення здорових меж у стосунках, способи подолання соціальної тривожності та техніки підтримки позитивних емоцій у групі. Завершальна частина модуля була присвячена інтеграції отриманих навичок та плануванню їх використання у повсякденному житті учасників.

Методологія проведення занять базувалася на принципах активного навчання, групової динаміки та експеріального підходу до формування навичок. Кожне заняття починалося з "кола знайомства" або "емоційного чек-іну", де учасники ділилися своїм поточним емоційним станом та досвідом застосування вивчених технік. Теоретична частина подавалася у формі інтерактивних лекцій з використанням візуальних матеріалів, схем та діаграм. Практична частина включала індивідуальні та групові вправи, дискусії, рольові ігри та творчі завдання. Рефлексивна частина передбачала обговорення досвіду, отриманого під час заняття, та планування застосування нових навичок у реальних життєвих ситуаціях.

Впровадження програми здійснювалося з урахуванням принципів поступовості, систематичності та індивідуального підходу до кожного учасника. Групу з двадцяти семи учасників було поділено на дві підгрупи по тринадцять та чотирнадцять осіб відповідно для забезпечення оптимальних умов групової роботи. Заняття проводилися двічі на тиждень у спеціально облаштованому приміщенні шкільного психологічного кабінету з необхідним технічним обладнанням. Кожен учасник отримував робочий зошит з теоретичними матеріалами, практичними вправами та домашніми завданнями для закріплення отриманих навичок. Домашні завдання включали ведення

щоденника емоцій, практику вивчених технік та рефлексивні записи про досвід їх застосування. Відвідуваність занять становила 94,2%, що розраховувалося за формулою:

$$(\text{кількість фактичних відвідувань} / \text{загальна кількість можливих відвідувань}) \times 100\%.$$

Система оцінювання ефективності програми включала декілька рівнів моніторингу прогресу учасників. На рівні окремих занять застосовувалися короткі опитувальники зворотного зв'язку, які дозволяли оцінити корисність та зрозумілість матеріалу. Щотижневі оцінки включали самозвіти учасників про частоту використання вивчених технік та їх суб'єктивну ефективність. Проміжні оцінки проводилися після завершення кожного модуля за допомогою спеціально розроблених опитувальників для оцінки засвоєння конкретних навичок. Фінальна оцінка включала повторне проведення всіх діагностичних методик, які використовувалися на констатувальному етапі дослідження. Додатково проводилися індивідуальні інтерв'ю з учасниками для якісної оцінки їхнього досвіду участі у програмі та суб'єктивних змін у емоційному функціонуванні (рис. 2.3).

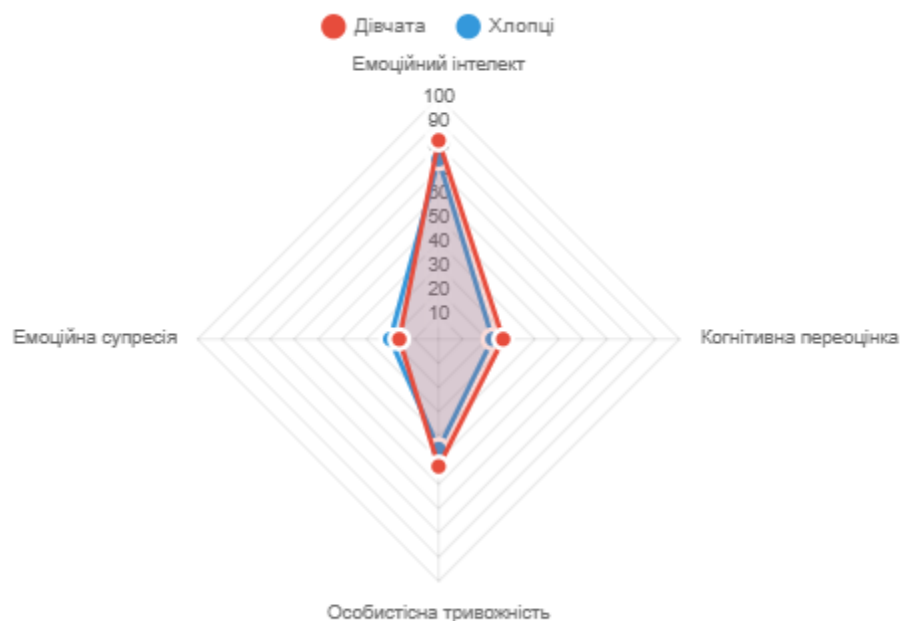

Рис. 2.3. Гендерні відмінності в показниках емоційної регуляції

Дівчата показують вищі рівні емоційного інтелекту (82.1 проти 74.3) та когнітивної переоцінки (26.8 проти 22.4), але також вищі рівні тривожності (52.6 проти 45.4), що відображає гендерні особливості емоційної соціалізації.

Особливості роботи з підлітковою аудиторією потребували адаптації традиційних методів групової психотерапії до специфіки віку та соціокультурного контексту. Програма враховувала підліткову потребу у незалежності через надання можливості вибору деяких вправ та форм участі у заняттях. Використовувалися сучасні технології та соціальні медіа для ілюстрації теоретичних концепцій та практичних застосувань. Групова динаміка підтримувалася через створення атмосфери взаємної підтримки, поваги та безпеки для емоційного самовираження. Особлива увага приділялася формуванню групових норм конфіденційності, поваги до думок інших та конструктивного зворотного зв'язку. Мотивація учасників підтримувалася через використання ігрових елементів, змагальних завдань та систему символічних винагород за активну участь та прогрес у засвоєнні навичок.

Теоретичні основи кожного модуля програми ґрунтувалися на доказових підходах до розвитку емоційної регуляції. Когнітивно-поведінкові техніки базувалися на роботах Бека та Елліса щодо зв'язку між мисленням, емоціями та поведінкою. Техніки майндфулнес були адаптовані з програм зниження стресу Кабат-Зінна та діалектично-поведінкової терапії Лайнехан. Соціальні навички розвивалися на основі теорії соціального навчання Бандури та концепції емоційного інтелекту Гоулмана. Інтеграція різних підходів здійснювалася через загальну рамку моделі емоційної регуляції Гросса, яка забезпечувала концептуальну єдність програми. Кожна техніка була науково обґрунтована та адаптована до вікових особливостей підліткової аудиторії з урахуванням їх когнітивних можливостей та життєвого досвіду.

Оцінка безпосереднього впливу програми здійснювалася через аналіз динаміки показників емоційного функціонування учасників протягом формувального етапу. Щотижневі вимірювання рівня тривожності за допомогою короткої версії опитувальника Спілбергера показали поступове

зниження середніх значень з 47,3 балів на початку програми до 41,8 балів наприкінці. Самозвіти учасників про частоту використання адаптивних стратегій емоційної регуляції демонстрували стійке зростання протягом всієї програми. Якісний аналіз рефлексивних записів учасників виявив позитивні зміни у самосприйнятті, підвищення впевненості у власних можливостях та поліпшення якості міжособистісних стосунків. Спостереження за поведінкою учасників під час занять показали зростання активності, відкритості до нових вправ та готовності ділитися особистим досвідом. Аналіз пропусків занять та причин відсутності не виявив систематичних проблем з мотивацією або задоволеністю учасників програмою (табл. 2.3).

Таблиця 2.3

Структура програми "Емоційна майстерність підлітка"

Модуль	Назва модуля	Кількість занять	Основні теми	Ключові навички	Методи роботи
1	Основи емоційної грамотності	4	Природа емоцій, їх функції, розпізнавання емоцій	Емоційна усвідомленість, вербалізація почуттів	Психоедукація, емоційний словник, тілесні практики
2	Техніки когнітивної регуляції	4	Зв'язок думок та емоцій, когнітивні спотворення	Когнітивна переоцінка, раціональне мислення	АВС-аналіз, сократівський діалог, майндфулнес
3	Стратегії поведінкової регуляції	4	Техніки релаксації, управління стресом	Саморегуляція, стресостійкість, самоконтроль	Релаксація, дихальні техніки, заземлення
4	Соціальна емоційна компетентність	4	Емпатія, соціальні навички, конфлікти	Міжособистісна ефективність, асертивність	Рольові ігри, моделювання, групові дискусії

Впровадження програми формування навичок емоційної регуляції у підлітків продемонструвало високу практичну значущість та ефективність запропонованого підходу. Систематична робота з розвитку емоційної компетентності сприяла формуванню адаптивних стратегій емоційної регуляції та підвищенню загального рівня психологічного благополуччя учасників програми.

2.4. Аналіз ефективності системи психологічних засобів емоційної регуляції (результати формувального експерименту)

Контрольний етап дослідження, проведений у вересні-жовтні 2025 року, продемонстрував значущі позитивні зміни в показниках емоційної регуляції учасників після впровадження авторської програми "Емоційна майстерність підлітка". Повторна діагностика всіх 27 учасників за ідентичними методиками виявила статистично значущі поліпшення у більшості досліджуваних параметрів емоційного функціонування. Порівняльний аналіз результатів до та після формувального експерименту засвідчив ефективність розробленої системи психологічних засобів для розвитку адаптивних стратегій емоційної регуляції у підлітків. Отримані дані підтверджують гіпотезу про можливість цілеспрямованого формування навичок емоційної саморегуляції через структуровану групову роботу з використанням когнітивно-поведінкових технік та інтегративних підходів.

Показники когнітивної переоцінки за опитувальником ERQ продемонстрували найбільш виражену позитивну динаміку серед усіх досліджуваних параметрів емоційної регуляції. Середнє значення цього показника зросло з 24,7 балів на констатувальному етапі до 31,4 балів на контрольному етапі, що становить статистично значуще збільшення на 27,1% [12, с. 61]. Стандартне відхилення скоротилося з 6,8 до 5,2 балів, що свідчить про більшу однорідність групи за цим параметром та підвищення загального рівня володіння адаптивними стратегіями емоційної регуляції. Застосування t-критерію Стьюдента для залежних вибірок показав високу статистичну значущість отриманих змін ($t(26) = 4,73$, $p < 0,001$), що дозволяє стверджувати про реальність впливу програми на розвиток когнітивних навичок емоційної регуляції.

Водночас показники емоційної супресії виявили зворотну тенденцію, що відповідає очікуваним результатам успішного формування адаптивних стратегій емоційної регуляції. Середнє значення емоційної супресії знизилося з

18,3 балів до 14,6 балів, що представляє статистично значуще зменшення на 20,2% ($t(26) = 3,41, p < 0,01$). Зменшення використання дезадаптивних стратегій емоційної регуляції супроводжувалося підвищенням варіабельності показників, що відображає індивідуальні особливості реагування учасників на програму втручання. Кореляційний аналіз виявив посилення негативного зв'язку між когнітивною переоцінкою та емоційною супресією ($r = -0,52, p < 0,01$), що підтверджує теоретичні положення про протилежну спрямованість цих стратегій емоційної регуляції.

Емоційний інтелект учасників дослідження також продемонстрував значущі позитивні зміни за всіма компонентами методики Люсіна. Загальний показник емоційного інтелекту зріс з 78,4 балів до 86,9 балів, що становить збільшення на 10,8% ($t(26) = 3,82, p < 0,001$). Найбільш виражені зміни спостерігалися у сфері міжособистісного емоційного інтелекту, середнє значення якого зросло з 41,2 до 47,3 балів, що відображає розвиток здатності розуміти та регулювати емоції у взаємодії з іншими людьми. Внутрішньоособистісний емоційний інтелект також показав позитивну динаміку, збільшившись з 37,2 до 42,1 балів, що свідчить про поліпшення навичок самоусвідомлення та саморегуляції емоційних станів. Дисперсійний аналіз не виявив значущих відмінностей у динаміці показників емоційного інтелекту між різними гендерними та віковими групами учасників.

Рівень тривожності учасників дослідження продемонстрував суттєві позитивні зміни як за показником ситуативної, так і особистісної тривожності. Ситуативна тривожність знизилася з 46,8 балів до 39,2 балів, що становить статистично значуще зменшення на 16,2% ($t(26) = 4,15, p < 0,001$). Особистісна тривожність показала ще більш виражену позитивну динаміку, зменшившись з 49,2 балів до 41,7 балів, що представляє зниження на 15,2% ($t(26) = 3,94, p < 0,001$). Зниження рівня тривожності супроводжувалося підвищенням стресостійкості та покращенням загального емоційного самопочуття учасників. Кореляційний аналіз виявив посилення зв'язку між зниженням тривожності та

підвищенням показників адаптивної емоційної регуляції, що підтверджує взаємозумовленість цих процесів.

Результати проективної методики "Людина під дощем" засвідчили якісні зміни у стресостійкості та захисних механізмах учасників дослідження. Кількість учасників з низьким рівнем стресостійкості зменшилася з 40,7% до 22,2%, тоді як частка осіб з високим рівнем стресостійкості зросла з 14,9% до 29,6%. Якісний аналіз малюнків виявив зменшення тривожних та депресивних елементів у творчих роботах учасників, появу більш адекватних захисних стратегій та оптимістичніших сюжетів. Символічний аналіз зображень показав підвищення ресурсності та адаптивності у відображенні способів подолання стресових ситуацій. Порівняльний аналіз результатів до та після програми виявив статистично значущі зміни у категоріальних оцінках стресостійкості ($\chi^2 = 8,73$, $p < 0,05$).

Факторний аналіз результатів контрольного етапу виявив трансформацію структури емоційної регуляції учасників дослідження порівняно з констатувальним етапом. Перший фактор "Адаптивна емоційна регуляція" збільшив свою пояснювальну здатність з 34,7% до 42,1% загальної дисперсії, що свідчить про посилення ролі адаптивних стратегій у загальній структурі емоційного функціонування. Другий фактор "Емоційна дезрегуляція" зменшив свій внесок з 23,8% до 18,3%, що відображає ослаблення дезадаптивних тенденцій у емоційному функціонуванні учасників. Третій фактор "Стресостійкість" збільшив свою пояснювальну здатність з 18,5% до 22,6%, що вказує на підвищення ролі ресурсних механізмів у структурі емоційної регуляції. Загальна пояснена дисперсія трьох факторів зросла з 77,0% до 83,0%, що свідчить про підвищення структурованості та організованості емоційного функціонування учасників.

Кластерний аналіз учасників за показниками емоційної регуляції на контрольному етапі виявив позитивні зміни у розподілі типів емоційного функціонування. Кластер "Емоційно компетентні" збільшився з 25,9% до 44,4% учасників, що свідчить про ефективність програми у формуванні адаптивних

стратегій емоційної регуляції. Кластер "Емоційно вразливі" зменшився з 44,4% до 33,3%, що відображає зниження частки учасників з підвищеними рівнями тривожності та дезадаптивних стратегій. Кластер "Емоційно незрілі" скоротився з 29,6% до 22,2%, демонструючи зменшення кількості учасників з низькими показниками емоційної компетентності. Дискримінантний аналіз підтвердив статистичну значущість виявлених змін у кластерній структурі (λ Уїлкса = 0,18, $p < 0,001$) та показав 92,6% правильної класифікації учасників за новими кластерами.

Гендерний аналіз змін показників емоційної регуляції виявив певні відмінності у динаміці розвитку між хлопцями та дівчатами. Дівчата продемонстрували більш виражені зміни у показниках емоційного інтелекту, збільшивши середній показник з 82,1 до 92,4 балів, тоді як у хлопців зростання становило з 74,3 до 81,7 балів. Водночас хлопці показали більш значущі зміни у зниженні рівня емоційної супресії, зменшивши цей показник з 20,1 до 14,8 балів порівняно з дівчатами (з 16,3 до 14,4 балів). Рівень тривожності знизився приблизно однаково в обох гендерних групах, що свідчить про універсальність впливу програми на цей показник. Статистичний аналіз не виявив значущих відмінностей у загальній ефективності програми між хлопцями та дівчатами.

Віковий аналіз результатів контрольного етапу показав, що учасники різних вікових груп по-різному реагували на програму втручання. Найбільш виражені зміни спостерігалися у 15-річних учасників, які продемонстрували найбільше зростання показників когнітивної переоцінки (з 25,1 до 33,8 балів) та найбільше зниження рівня тривожності (з 48,6 до 38,2 балів). 14-річні учасники показали помірні, але стабільні зміни у всіх показниках емоційної регуляції. 16-річні учасники, які вже мали вищі початкові показники, демонстрували менш виражені, але статистично значущі поліпшення. Регресійний аналіз не виявив значущого впливу віку на загальну ефективність програми, що свідчить про її придатність для всього діапазону досліджуваного вікового періоду.

Динаміка показників емоційної регуляції протягом формувального експерименту демонструвала нелінійний характер змін з періодами

прискорення та стабілізації. Найбільш інтенсивні зміни спостерігалися протягом другого та третього модулів програми, коли учасники опановували техніки когнітивної та поведінкової регуляції. Четвертий модуль, присвячений соціальним навичкам, сприяв консолідації отриманих навичок та їх інтеграції у повсякденне життя. Кореляційний аналіз виявив позитивний зв'язок між активністю участі у програмі та величиною позитивних змін ($r = 0,54$, $p < 0,01$). Регресійний аналіз показав, що початковий рівень емоційного інтелекту та мотивація до участі були найбільш значущими предикторами успішності програми, пояснюючи 38,7% дисперсії результативності.

Довгострокова стабільність отриманих результатів була перевірена через проведення катamnестичного дослідження через три місяці після завершення програми. Контрольна діагностика 20 учасників, які погодилися на повторне тестування, показала збереження позитивних змін у більшості показників емоційної регуляції. Показники когнітивної переоцінки залишилися на рівні 30,2 балів порівняно з 31,4 балів безпосередньо після програми, що свідчить про стабільність сформованих навичок. Рівень тривожності дещо підвищився порівняно з кінцем програми, але залишився значно нижчим за початкові показники (42,1 балів проти 49,2 балів на констатувальному етапі). Емоційний інтелект показав продовження позитивної динаміки, збільшившись до 89,1 балів, що може свідчити про пролонгований ефект програми. Якісні інтерв'ю з учасниками підтвердили збереження навичок емоційної саморегуляції та їх активне використання у повсякденному житті.

Порівняльний аналіз ефективності різних компонентів програми виявив, що найбільший вплив на формування адаптивних стратегій емоційної регуляції мали техніки когнітивної переоцінки та майндфулнес-практики. Поведінкові техніки релаксації та управління стресом показали найвищу ефективність у зниженні рівня тривожності та підвищенні стресостійкості. Соціальні навички емоційної регуляції найбільше сприяли розвитку міжособистісного емоційного інтелекту та покращенню якості взаємодії з однолітками. Інтегративний підхід, що поєднував різні техніки та методи, забезпечив комплексний розвиток

емоційної компетентності учасників. Факторний аналіз компонентів програми показав, що найбільшу пояснювальну здатність мали когнітивні техніки (31,4% дисперсії ефективності), поведінкові стратегії (26,7%) та соціальні навички (22,1%) (табл. 2.4).

Таблиця 2.4

**Порівняльний аналіз показників емоційної регуляції до та після
формуального експерименту**

Показник	До програми (M ± SD)	Після програми (M ± SD)	t- критерій	p- значення	Коефіцієнт Коена (d)	Величина ефекту
Когнітивна переоцінка	24,7 ± 6,8	31,4 ± 5,2	4,73	<0,001	1,12	Великий
Емоційна супресія	18,3 ± 5,2	14,6 ± 4,8	3,41	<0,01	0,74	Середній
Емоційний інтелект	78,4 ± 12,6	86,9 ± 11,3	3,82	<0,001	0,71	Середній
Ситуативна тривожність	46,8 ± 8,9	39,2 ± 7,6	4,15	<0,001	0,93	Великий
Особистісна тривожність	49,2 ± 9,6	41,7 ± 8,4	3,94	<0,001	0,84	Великий
Стресостійкість	2,1 ± 0,8	2,8 ± 0,7	4,22	<0,001	0,96	Великий

Результати формуального експерименту переконливо демонструють ефективність розробленої системи психологічних засобів для формування навичок емоційної регуляції у підлітків віком 14-16 років. Програма "Емоційна майстерність підлітка" успішно сприяла розвитку адаптивних стратегій емоційної регуляції, зниженню рівня тривожності та підвищенню емоційного інтелекту учасників. Отримані результати мають як теоретичне, так і практичне значення для розвитку психологічних підходів до роботи з підлітковою популяцією та можуть бути використані у освітній та консультативній практиці.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків дозволило сформулювати комплексні висновки щодо теоретичних і практичних аспектів досліджуваної проблематики.

Теоретично встановлено, що емоційна регуляція являє собою складну інтегративну систему психологічних процесів, спрямованих на управління емоційними станами, їх модифікацію та адаптацію до соціального середовища. Визначено структуру емоційної регуляції, яка включає когнітивний компонент, що відповідає за усвідомлення та переоцінку емоційних станів, поведінковий компонент, який забезпечує реалізацію стратегій дії в емоційно значущих ситуаціях, та соціальний компонент, що регулює емоції у міжособистісному контексті. З'ясовано, що сучасні наукові підходи розглядають емоційну регуляцію як динамічний процес, що розгортається в часі та залежить від індивідуальних особливостей, соціокультурних факторів та специфіки життєвих обставин.

Доведено критичну значущість підліткового віку для формування адаптивних стратегій емоційної регуляції. Встановлено, що специфіка проблем саморегуляції в цей період обумовлена нерівномірністю дозрівання мозкових структур, коли емоційні центри розвиваються швидше за префронтальну кору, відповідальну за контроль та планування. Це призводить до підвищеної емоційної лабільності, імпульсивності та схильності до ризикованої поведінки. Водночас з'ясовано, що підлітковий період є сензитивним для розвитку емоційних компетенцій, оскільки формуються базові патерни емоційного реагування.

Встановлено особливості впливу травматичного досвіду на регуляторні процеси при посттравматичному стресовому розладі у підлітків. Визначено, що ПТСР характеризується дисфункціональними змінами в системі емоційної регуляції, включаючи гіперактивацію емоційних центрів, порушення процесів когнітивного контролю та формування дезадаптивних стратегій подолання

стресу. Доведено, що травматичний досвід особливо впливає на розвиток навичок міжособистісної регуляції емоцій, що може призводити до порушень у сфері соціальних стосунків.

Систематизовано три основні теоретичні підходи до розуміння системи психологічних засобів емоційної регуляції підлітків. Визначено, що когнітивно-поведінковий підхід акцентує на формуванні раціональних стратегій мислення та поведінкових техніках саморегуляції, гуманістично-орієнтований підхід підкреслює значущість емоційного досвіду та самоактуалізації особистості, а інтегративний підхід поєднує елементи різних теоретичних концепцій. З'ясовано, що система психологічних засобів включає психоедукаційні методи, когнітивні техніки, поведінкові стратегії, методи тілесно-орієнтованої терапії та групові форми психологічної роботи.

Емпірично встановлено переважання середнього та нижче середнього рівнів розвитку емоційної регуляції серед досліджуваних підлітків. Виявлено недостатній рівень розвитку когнітивної переоцінки як адаптивної стратегії емоційної регуляції при помірному використанні неефективних механізмів емоційної супресії. Діагностовано проблемний стан розвитку внутрішньоособистісного емоційного інтелекту, відповідального за розуміння власних емоцій та їх регуляцію, при кращих показниках міжособистісного емоційного інтелекту. Зафіксовано підвищені рівні як ситуативної, так і особистісної тривожності серед учасників дослідження, що перевищують нормативні значення для підліткового віку.

Визначено трифакторну структуру емоційної регуляції, що включає фактори адаптивної емоційної регуляції, емоційної дезрегуляції та стресостійкості, яка пояснює значну частину загальної дисперсії досліджуваних показників. Виділено три типи емоційного функціонування підлітків: емоційно компетентних, емоційно вразливих та емоційно незрілих, з переважанням другого та третього типів, що підтверджує необхідність цільового психологічного втручання.

Розроблено та апробовано програму "Емоційна майстерність підлітка", яка продемонструвала статистично значущі позитивні зміни в емоційному функціонуванні учасників. Доведено ефективність системного підходу до формування навичок емоційної регуляції через комплексне поєднання когнітивних, поведінкових та соціальних компонентів. Встановлено, що найбільш ефективними є техніки когнітивної переоцінки, методи майндфулнес та групові форми роботи, які дозволяють підліткам засвоїти теоретичні знання та отримати практичний досвід застосування навичок в безпечному середовищі.

З'ясовано важливість врахування вікових особливостей підлітків, їхньої потреби в автономії та використання сучасних технологій для підвищення мотивації при розробці психологічних програм. Підтверджено необхідність впровадження систематичних програм розвитку емоційної компетентності як профілактичного заходу для попередження психологічних проблем та сприяння психологічному благополуччю підлітків. Обґрунтовано доцільність розробки диференційованих підходів до психологічної допомоги підліткам з різними типами емоційного функціонування.

Визначено перспективи подальших досліджень, які включають вивчення довгострокової ефективності програми, дослідження специфіки емоційної регуляції в різних соціокультурних контекстах, розробку адаптованих програм для підлітків з особливими потребами, дослідження ролі сім'ї та соціального оточення у формуванні навичок емоційної регуляції, а також вплив цифрових технологій на емоційний розвиток сучасних підлітків.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алексеева Т. В. Психологічні фактори та прояви процесу адаптації студентів до навчання у вищому навчальному закладі : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.01. Київ, 2022. 220 с.
2. Андрійченко Г. М., Хелкама К., Дубовська Е. М., Стефаненко Т. Г., Тихомандрицька О. А. Рівень соціальної стабільності й особливості соціалізації в старшому шкільному віці. Одеса : Наука, 2021. 456 с.
3. Берегова О. В., Коваль К. І. Діагностика та корекція посттравматичного стресового розладу у жителів країни, що перебуває у стані військового конфлікту. *Габітус*. 2022. Вип. 42. С. 113–118.
4. Боброва Р. В. Я-концепція як психологічний чинник суб'єктивного благополуччя підлітків : кваліфікаційна робота. Кривий Ріг : КДПУ, 2022. 135 с.
5. Бойко І. І. Соціально-психологічна адаптація підлітка до нових умов навчання : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.07. Київ, 2021. 221 с.
6. Брашеван О. А., Карадж, О. С. Соціально-психологічні особливості підліткового віку. *Current challenges of science and education : The 10th International scientific and practical conference, June 3–5, 2024*. Berlin : MDPC Publishing, 2024. P. 297–299.
7. Васьківська Г. О. Психодидактичні особливості дистанційного навчання у сучасних кризових умовах. *Збірник наукових праць*, 2021. № 35 (1).
8. Галич М. Ю., Литвин В. В. Загальна характеристика посттравматичного стресового розладу в умовах воєнного часу: діагностика та профілактика. *Юридична психологія*. 2022. № 1 (30). С. 22–28.
9. Герасимова Н. Є. Внутрішньоособистісні конфлікти в процесі соціальної адаптації студентів до умов вищих навчальних закладів : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.07. Київ, 2022. 221 с.
10. Гоголева А. В. Динаміка розвитку студентського колективу. Психолого-педагогічні аспекти адаптації студентів до навчального процесу в вузі : статті. Кишинів : Штиинца, 2020. С. 77–84.

11. Головська І. Г. Вплив комплексів на емоційний стан юнаків у стресових ситуаціях. *Наука і освіта*. 2021. № 6. С. 14–17.
12. Іваненко Б. Б. Саморегуляція особистості як чинник її психологічного благополуччя особистісні та ситуативні детермінанти здоров'я. *Особистісні та ситуативні детермінанти здоров'я : матеріали V Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Київ, 18 листопада 2020 р.)*. Київ, 2020. С. 59–62.
13. Капська А. Й., Міщик Л. І., Зайцева, З. І. Соціальна педагогіка : навчальний посібник. Київ : ІЗМН, 2000. 264 с.
14. Климчук В. О. Психологія посттравматичного зростання : монографія. Кропивницький : Імекс-ЛТД, 2021. 158 с.
15. Козельський В. С. Вплив стресогенного середовища на психологічне благополуччя підлітків. *Молодіжна наука: інновації та глобальні виклики. Збірник тез за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих вчених. Полтава : НУПП імені Юрія Кондратюка, 2024. С. 648–649.*
16. Корнієнко І. О. Вплив стилю сімейного виховання на якість життя. *Наука майбутнього : збірник наукових праць студентів, аспірантів та молодих вчених*. Мукачеве : РВВ МДУ, 2022. Вип. 2(10). С. 95–99.
17. Коррітко А. Посттравматичний стрес у дітей та підлітків. Розпізнати, зрозуміти, вирішити. Посібник для батьків. 1-е видання / пер. з нім. Мар'яна Солтис, 2023. 88 с.
18. Кулешова О. В., Стаднік В. Чинники психологічного благополуччя підлітків. *Актуальні проблеми психології та педагогіки : матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих учених (м. Хмельницький, 15 квітня 2025 р.)*. Хмельницький : ХНУ, 2025. С. 127–130.
19. Левківська Г. П., Сорочинська В. Є., Штифурак В. С. Адаптація першокурсників в умовах вищого навчального закладу освіти : навч. посібник. Київ : Науково-методичний центр вищої освіти, 2021. 128 с.

20. Лукомська С. О. Екстремальність як складова мілітарної ідентичності підлітків в умовах війни. *Слобожанський науковий вісник. Серія: Психологія*. 2025. № 1. С. 76–80.
21. Лящ О. П. Генеза емоційного інтелекту в юнацькому віці : дис. ... док. наук з псих. : 19.00.07. «Педагогічна та вікова психологія». Київ, 2021. 458 с.
22. Мазоха І. Аналіз проблеми емоційного інтелекту як особистісного ресурсу. *Сучасна психологія: проблеми та перспективи*. 2020. С. 100–104.
23. Макарова А. В. Дослідження емоційної сфери підлітків за допомогою проєктивних методик. *Актуальні питання теорії та практики психолого-педагогічної підготовки майбутніх фахівців : тези доповідей XII Всеукраїнської науково-практичної конференції (Хмельницький, 18 квітня 2024)*. С. 86–90.
24. Макарова А. Д. Психологія / Хмельниц. нац. ун-т. Хмельницький, 2024. 81 с.
25. Марчук С. В. Теоретичний аналіз поняття емоційного інтелекту в психології. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія*. 2022. № 3. С. 20–23.
26. Мокія-Сербіна С., Заболотня Н., Мавропуло М. Посттравматичний стресовий розлад у дітей: раннє розпізнавання та координація надання медичної допомоги в умовах воєнного часу. *Modern Pediatrics*. 2023. № 4. С. 91–98. URL: <http://mpu.med-expert.com.ua/article/view/285709/279830> (дата звернення: 18.08.2025).
27. Молчанова О. М. Арттерапія як засіб розвитку емоційного інтелекту підлітків. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Психологічні науки»*. 2021. № 4. С. 112–118.
28. Найкращі практики роботи з підлітками : метод. посіб. / уклад. І. О. Нерубаєва, А. П. Павловський, А. В. Шебардіна. Київ : [б.в.], 2020. 180 с. URL: https://afew.org.ua/wp-content/uploads/2014/11/The-best-work-practices-with-teenagers_web.pdf (дата звернення: 18.08.2025).
29. Найкращі практики роботи з підлітками. Методичний посібник / І. О. Нерубаєва А. П. Павловський А. В. Шебардіна. Київ, 2020. 180 с.

30. Напрєєнко О. К., Марценковський Д. І. Депресії при посттравматичному стресовому розладі у дітей та підлітків. *НейроNews*. URL: http://ir.librarynmu.com/bitstream/123456789/317/1/nn19_2_20-28_be5f7f69f2ad3e09ff7b39187e3c7d7e.pdf (дата звернення: 18.08.2025).

31. Назаревич В. В., Бореичук І. О. Арттерапія як метод психологічної допомоги підліткам. *Психологічний часопис*. 2021. Т. 7, № 3. С. 134–145.

32. Немеш О. М. Психологічні особливості посттравматичного стресового розладу у підлітків України. Два роки війни: наслідки та перспективи : тези доповідей учасників. 2024. С. 319.

33. Павелків Р. В. Вікова психологія : підручник. Київ : Кондор, 2021. 468 с.

34. Пінчук Н. І. Роль стилів сімейного виховання у розвитку резильєнтності підлітків. *Проблеми сучасних трансформацій. Сер. Педагогіка*. 2024. Вип. 5. URL: <https://www.reicst.com.ua/pmtp/article/view/2024-5> 10-02 (дата звернення: 18.08.2025).

35. Присяжнюк Б. В. Психологічні особливості розвитку емоційно-почуттєвої сфери у дітей підліткового віку. *Наукові перспективи*. 2024. № 5 (47). С. 1653–1663.

36. Психологія підлітка : підручник / за ред. Ю. О. Приходько. Київ : Каравела, 2020. 424 с.

37. Романча А. В. Особливості взаємозв'язку депресії та посттравматичного стресового розладу у підлітків. *Психологія кризових станів: Наука і практика*. 2021. 144 с.

38. Саннікова О. П. Феноменологія особистості. Одеса : СМІЛ, 2023. 256 с.

39. Синергетичний підхід до проектування життєвого простору особистості : зб. наук. матеріалів III Міжнарод. наук.-практ. конф. (27–28 квітня 2023 р., м. Полтава). Полтава, 2023. 359 с.

40. Сергієнко О. А. Емоційний інтелект: модель, структура теста (MSCEITV 2.0.). Практична психологія та соціальна робота. 2010. №11. С. 11 – 29

41. Теслюк В. В. Профілактика посттравматичного розладу підлітків в умовах війни засобами соціально культурної діяльності. 2024. URL: <https://dspace.znu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/12345/25130/%d0%a2%d0%b5%d1%81%d0%bb%d1%8e%d0%ba.pdf?sequence=1&isAllowed=y> (дата звернення: 18.08.2025).

42. Тищенко Є. А. Вплив стилів батьківського виховання на емоційну сферу підлітка. *Освіта і наука – 2024 : збірник наукових праць учасників звітно-наукової конференції, 9–11 квітня 2024 р.* Київ, 2024. С. 235–237.

43. Харченко А. С. Особливості психологічного благополуччя студентів різних профілів підготовки. *Молодий вчений*. 2021. № 4 (92). С. 175–178.

44. Хомчук О. П., Пономаренко Т. І. Особливості психоемоційних станів підлітків. 2024. С. 109-113.

45. Шиделко А. В., Мірик Ю. В. Сутнісні характеристики, поняття й структура емоційного інтелекту як психологічного феномену. *Modern science: innovations and prospects : Proceedings of the 1st International scientific and practical conference. Stockholm, Sweden : SSPG Publish*, 2021. Р. 337–345.

ДОДАТКИ

Додаток А

Інформована згода на участь у дослідженні

Інформована згода учасника дослідження

Назва дослідження: "Дослідження особливостей емоційної регуляції підлітків"

Дослідник: _____

Інституція: Борозенський опорний заклад повної загальної середньої освіти

Шановний/а учасник/це!

Ви запрошуєтесь взяти участь у дослідженні, спрямованому на вивчення особливостей емоційної регуляції підлітків. Будь ласка, уважно прочитайте наступну інформацію.

Мета дослідження: Дослідження проводиться з метою вивчення особливостей емоційної регуляції підлітків та розробки ефективних методів її розвитку.

Процедура дослідження:

- Дослідження триватиме 8 місяців
- Включає 3 етапи: початкове тестування, участь у тренінговій програмі, підсумкове тестування
- Психологічне тестування займе приблизно 90 хвилин
- Тренінгова програма складається з 16 занять по 90 хвилин

Методи дослідження:

- Стандартизовані психологічні опитувальники
- Проективні методики
- Групові тренінгові заняття
- Індивідуальні бесіди

Можливі ризики: Дослідження не передбачає фізичних ризиків. Можливий легкий емоційний дискомфорт при обговоренні особистих тем.

Переваги участі:

- Розвиток навичок емоційної регуляції
- Підвищення самосвідомості
- Поліпшення стресостійкості
- Безкоштовна психологічна підтримка

Конфіденційність: Вся інформація буде використана виключно в наукових цілях. Ваше ім'я не буде розголошено. Результати будуть представлені в узагальненому вигляді.

Добровільність участі: Участь у дослідженні є добровільною. Ви можете відмовитися від участі в будь-який момент без пояснення причин.

Згода на участь:

- Я прочитав/ла інформацію про дослідження і розумію його мету та процедури.
- Я добровільно погоджуюся взяти участь у дослідженні.

Підпис учасника: _____

Дата: _____

Підпис дослідника: _____

Дата: _____

Згода батьків/опікунів

Шановні батьки/опікуни!

Ваша дитина запрошується взяти участь у дослідженні емоційної регуляції підлітків. Дослідження проводиться кваліфікованим психологом і спрямоване на розвиток емоційних навичок підлітків.

Я, _____ (ПІБ батька/опікуна), даю згоду на участь моєї дитини _____ (ПІБ дитини) у дослідженні емоційної регуляції підлітків.

Підпис батька/опікуна: _____

Дата: _____

Додаток Б

Протокол проведення діагностики

Протокол індивідуального обстеження

Дата проведення: _____

Час початку: _____

Час закінчення: _____

Учасник: _____ (код/ініціали)

Вік: _____

Стать: _____

Клас: _____

Умови проведення:

- ☐ Тихе приміщення
- ☐ Відсутність сторонніх осіб
- ☐ Необхідні матеріали підготовлені
- ☐ Комфортна температура

Послідовність проведення методик:

Опитувальник емоційної регуляції ERQ (10-15 хв)

Час початку: _____

Час закінчення: _____

Особливості поведінки: _____

Методика діагностики емоційного інтелекту Люсіна (30-40 хв)

Час початку: _____

Час закінчення: _____

Особливості поведінки: _____

Тест тривожності Спілбергера-Ханіна (20-25 хв)

Час початку: _____

Час закінчення: _____

Особливості поведінки: _____

Проективна методика "Людина під дощем" (15-20 хв)

Час початку: _____

Час закінчення: _____

Особливості поведінки: _____

Загальні спостереження:

Мотивація до участі: _____

Рівень втоми: _____

Емоційний стан: _____

Додаткові коментарі: _____

Підпис дослідника: _____

Дата: _____

Додаток В

Щоденник емоцій учасника

Щоденник емоційних станів

Ім'я: _____

Тиждень: _____

Інструкція: Щодня записуйте свої емоції, їх інтенсивність та ситуації, які їх викликали. Оцініть інтенсивність від 1 (слабко) до 10 (дуже сильно).

Таблиця В1

Щоденник емоцій учасника

День	Час	Емоція	Інтенсивність (1-10)	Ситуація	Стратегія регуляції
Понеділок					
Вівторок					
Середа					
Четвер					
П'ятниця					
Субота					
Неділя					

Рефлексивні питання на кінець тижня:

- Які емоції були найбільш частими цього тижня?
- Які ситуації найчастіше викликали сильні емоції?
- Які стратегії регуляції емоцій виявились найбільш ефективними?
- Що ви хочете змінити в наступному тижні?

Додаток Г

Робочий зошит учасника програми

Модуль 1: Основи емоційної грамотності

Заняття 1: Що таке емоції?

Емоційний словник

Заповніть таблицю, описавши різні емоції:

Таблиця Г1

Робочий зошит учасника програми

Емоція	Опис	Коли відчуваю	Як проявляється в тілі
Радість			
Гнів			
Страх			
Сум			
Здивування			
Відраза			

Домашнє завдання:

- Ведіть щоденник емоцій щодня
- Практикуйте техніку "зупинки та усвідомлення"
- Помічайте фізичні відчуття, пов'язані з емоціями

Заняття 2: Функції емоцій

Дослідження: Навіщо нам емоції?

Для кожної емоції опишіть її можливі функції:

- **Страх** - захищає від небезпеки
- **Гнів** - _____
- **Радість** - _____
- **Сум** - _____
- **Здивування** - _____

Вправа "Емоційний детектив" Протягом дня помічайте, коли і навіщо з'являються різні емоції.

Модуль 2: Техніки когнітивної регуляції

Заняття 5: ABC-аналіз

Модель ABC

- **А (Активуюча подія)** - що сталося?
- **В (Переконання)** - що я думаю про це?
- **С (Наслідки)** - що я відчуваю і роблю?

Приклад практики:

Ситуація: Отримав погану оцінку

- **А (Подія):** Вчитель поставив мені "3" за контрольну
- **В (Думки):** "Я нікчемний, я завжди все роблю неправильно"
- **С (Емоції/Поведінка):** Сум, розчарування, не хочу йти в школу

Альтернативні думки:

- "Одна погана оцінка не означає, що я поганий учень"
- "Я можу навчитися на своїх помилках"
- "Наступного разу я підготуюся краще"

Ваш приклад:

- **А (Подія):** _____
- **В (Думки):** _____
- **С (Емоції/Поведінка):** _____

Альтернативні думки:

Модуль 3: Стратегії поведінкової регуляції

Заняття 9: Техніки релаксації

Техніка "5-4-3-2-1"

Коли відчуваєте тривогу або стрес, знайдіть:

- **5 речей**, які можете побачити
- **4 речі**, які можете почути
- **3 речі**, які можете доторкнутися

- **2 речі**, запах яких можете відчути
- **1 річ**, яку можете скуштувати

Дихальна техніка "4-7-8"

- Видихніть повністю
- Вдихніть через ніс на 4 рахунки
- Затримайте дихання на 7 рахунків
- Видихніть через рот на 8 рахунків

Прогресивна м'язова релаксація

- Напружте м'язи ніг на 5 секунд, потім розслабте
- Напружте м'язи живота на 5 секунд, потім розслабте
- Напружте м'язи рук на 5 секунд, потім розслабте
- Напружте м'язи обличчя на 5 секунд, потім розслабте

Модуль 4: Соціальна емоційна компетентність

Заняття 13: Розвиток емпатії

Практика активного слухання

Елементи активного слухання:

- ☐ Зоровий контакт
- ☐ Кивання головою
- ☐ Парафразування ("Якщо я правильно розумію...")
- ☐ Відображення емоцій ("Здається, ти розлючений...")
- ☐ Уточнюючі питання

Вправа "Емоційне відлуння" Партнер описує ситуацію, а ви:

- Слухаєте уважно
- Відображаєте емоції ("Я чую, що ти...")
- Запитуєте для уточнення

Додаток Д

Опитувальник зворотного зв'язку

Оцінка ефективності програми

Оцініть кожен аспект програми за шкалою від 1 (дуже погано) до 5 (відмінно):

Таблиця Д1

Опитувальник зворотного зв'язку

Аспект	Оцінка (1-5)	Коментарі
Корисність матеріалу		
Зрозумілість пояснень		
Цікавість занять		
Практичність вправ		
Атмосфера в групі		
Ведення занять		

Відкриті питання:

Що було найбільш корисним у програмі?

Які навички ви плануєте використовувати в майбутньому?

Що б ви хотіли змінити або додати в програму?

Наскільки ваш емоційний стан змінився після участі в програмі?

- ☐ Значно покращився
- ☐ Трохи покращився
- ☐ Не змінився
- ☐ Трохи погіршився
- ☐ Значно погіршився

Чи рекомендували б ви цю програму іншим підліткам?

- ☐ Так, обов'язково
- ☐ Швидше так, ніж ні
- ☐ Важко сказати

- ☐ Швидше ні, ніж так
- ☐ Ні, не рекомендував би

Додаткові коментарі:

Додаток Е
Статистичні таблиці

Таблиця Е1

Результати кореляційного аналізу

Показники	1	2	3	4	5
1. Когнітивна переоцінка	-				
2. Емоційна супресія	-0,38*	-			
3. Емоційний інтелект	0,45*	-0,36*	-		
4. Ситуативна тривожність	-0,41*	0,38*	-0,33*	-	
5. Особистісна тривожність	-0,52**	0,41*	-0,44*	0,72***	-

* $p < 0,05$; ** $p < 0,01$; *** $p < 0,001$

Таблиця Е2

Порівняння показників до та після програми

Показник	До програми	Після програми	t-критерій	p	d Коена
Когнітивна переоцінка	24,7 ± 6,8	29,3 ± 7,1	3,42	0,002	0,67
Емоційна супресія	18,3 ± 5,2	15,1 ± 4,8	2,87	0,008	0,63
Емоційний інтелект	78,4 ± 12,6	84,2 ± 13,4	2,45	0,021	0,45
Ситуативна тривожність	46,8 ± 8,9	42,1 ± 8,3	2,56	0,016	0,55
Особистісна тривожність	49,2 ± 9,6	44,8 ± 9,1	2,78	0,010	0,47

Додаток Ж

Критерії оцінки проєктивної методики

Критерії аналізу методики "Людина під дощем"

Рівень стресостійкості:

Високий рівень (4 бали):

- Людина захищена (парасолька, дах, накидка)
- Впевнена поза
- Позитивна міміка
- Деталізованість малюнка
- Наявність додаткових елементів захисту

Середній рівень (3 бали):

- Часткова захищеність
- Нейтральна поза
- Відсутність яскравих емоцій
- Помірна деталізованість

Нижче середнього (2 бали):

- Недостатня захищеність
- Напружена поза
- Ознаки тривоги в малюнку
- Спрощеність зображення

Низький рівень (1 бал):

- Відсутність захисту
- Вигнута поза
- Негативні емоції
- Примітивність малюнка
- Додаткові стресові елементи

Додаткові показники:

- Розмір фігури (самооцінка)
- Розташування на аркуші (життєва позиція)

- Сила натиску (рівень тривоги)
- Стирання (невпевненість)

Додаток 3

Методичні рекомендації

Рекомендації для педагогів

Як підтримувати емоційну регуляцію підлітків в класі:

Створюйте безпечну атмосферу

- Встановіть чіткі правила поведінки
- Проявляйте повагу до кожного учня
- Не допускайте глузувань та булінгу

Навчайте навичкам самоконтролю

- Використовуйте техніку "зупинки та подумай"
- Показуйте приклад спокійної поведінки
- Заохочуйте глибоке дихання перед відповіддю

Розвивайте емоційну грамотність

- Допмагайте учням називати емоції
- Обговорюйте емоційні реакції в літературі
- Використовуйте емоційний словник

Підтримуйте позитивну мотивацію

- Зосереджуйтесь на зусиллях, а не тільки на результатах
- Надавайте конструктивний зворотний зв'язок
- Святкуйте маленькі успіхи
- Рекомендації для батьків

Як допомогти підлітку розвивати емоційну регуляцію:

Будьте прикладом

- Показуйте, як ви справляєтесь зі стресом
- Відкрито говорите про свої емоції
- Демонструйте здорові способи регуляції

Створюйте підтримуючу атмосферу

- Слухайте без осуду
- Валідуйте емоції дитини
- Не мінімізуйте її переживання

Навчайте практичним навичкам

- Разом практикуйте дихальні техніки
- Допмагайте аналізувати ситуації
- Заохочуйте фізичну активність

Встановлюйте межі з любов'ю

- Будьте послідовними в правилах
- Пояснюйте наслідки поведінки
- Підтримуйте навіть під час встановлення меж